

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

„CE ZIC VOIĂ, ZIC TUTUROR... VEGHEAȚI!”

Prelegerile din acest an ne-au vorbit despre răspunderea ce revine fiecărui credincios în parte, de a face totul pentru binele prezent și veșnic al nostru, al bisericii și al celor din jur.

Învățând din exemplele și învățăturile Mintuitorului și Răscumpărătorului nostru Isus Hristos, am fost chemați să dăm o deosebit de serioasă atenție pregătirii spirituale a vieții noastre, să pășim pe urmele Aceluia care a spus: „Eu sint Calea Adevărului și Viața” (Ioan 14,6). Având în vedere urgența timpului de a fi martori ai manifestării puterii Duhului Sfânt în ploaia tîrzie, ca experiență spirituală unică a bisericii, Domnul Hristos a plantat biserica Noului Testament în inimile celor ce L-au primit ca Domn și Mintuitor. Prin ploaia tîrzie El vrea s-o planteze în veșnicie. De aceea nimeni n-ar trebui să fie indiferent în ceea ce privește poziția sa față de... propria sa mintuire! Fiecare dintre cei ce mărturisim convingerea noastră în lucrarea ispașitoare și mintuitoare a Domnului Hristos, ar trebui să dezvoltăm viața și lucrarea noastră, așa încît să putem fi griu și nu neghină cînd secerișul se va fi încheiat. În vederea realizării acestui deziderat sfînt am fost sfătuiți să păstrăm în inima și viața noastră aluatul adevărului, care să ne crească spre mintuire.

Iubiți frați și stimate surori... Aceste adevăruri ne-au încălzit și luminat viața de cînd am început a descifra alfabetul iubirii lui Dumnezeu și tot ele ne-au crescut ca biserică. Repunerea lor în lumină în această săptămînă de rugăciune, are o nouă și deosebită semnificație pentru noi cei ce mărturisim nu numai existența adevărului ci și trăirea, experimentarea lui în viața noastră zilnică. Odată și odată trebuie și noi să înțelegem cum se cuvine de ce Duhul lui Dumnezeu apelează adesea „cu suspine negrăite” la noi. De ce ne adresează solii cuprinzătoare, cercetătoare de inimi. Va fi anul acesta anul realizării dezideratului ceresc de a produce în laodiceanul încropit, reinvierea nece-

sară pentru a ajunge în adevăr, cald, fierbinte pentru Hristos și biserica Sa?

Cred că în fiecare dintre noi, această ideală dorință este prezentă, este hrănită cu speranța realizării ei. Avem deci un teren bun în care sămința adevărului poate lucra, poate incolți, crește și dezvoltă. Aceasta este realmente și dorința Domnului Hristos.

Săptămîna de rugăciune are și menirea de a ruga pe Domnul Isus Hristos ca prin Duhul Său cel Sfînt să determine o reinvioreare a vieții noastre spirituale. Căci El a venit nu numai să caute pe cei păcătoși. El n-a făcut numai oficiul de a-i căuta, ci să și mintuiască pe cei pierduți. De aceea ne găsim aici, de aceea ne luăm timp ca în mod special în săptămîna de rugăciune să venim înaintea lui Dumnezeu cu mulțumiri și cereri, dar ambele să fie aduse Lui cu mulțumirile noastre pentru tot darul bun și desăvîrșit pe care El ni-l dă.

În grădina Edenului în zilele genezei acestui pămînt, Adam a fost adormit și din coasta lui, Dumnezeu a modelat-o pe Eva și raportul Scripturii ne spune că Adam a iubit nespus de mult pe Eva.

La Golgota, Domnul a adormit și din coasta Lui impusă a ieșit biserica Sa, și El a iubit-o nespus de mult, a învățat-o, a călăuzit-o și a murit pentru ea. Să mulțumim lui Dumnezeu că păcătoșii sint primiți în biserică, pentru că Isus a iubit pe păcătoși. De fapt una din acuzațiile aduse Învățătorului din Galilea era aceea că stă cu păcătoșii la masă. Da, El a venit să CAUTE ȘI SĂ MINTUIASCĂ ce era pierdut!

V-ați întrebat vreodată de ce după înviere Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului S-a arătat de prima dată Mariei din Magdala? Ați căutat să înțelegeți ce stă la baza unor astfel de acte cu profunde implicații ale Domnului Isus Hristos?

De ce în dimineața învierii Domnul Isus Hristos nu S-a dus la Pilat... De ce n-a trecut pe lingă santinelele romane ce străjuiau palatul său,

să intre în sala unde își avea scaunul dregătoresc și punindu-i mîna pe umăr să-i fi spus: — „Ai vrut să afli ce este Adevărul! Iată, așa cum am mai spus. Eu sint... Adevărul. Eu „am fost mort și iată că sint viu în vecii vecilor” (Apoc. 1,18). Dacă n-ai vrut să asculti de Mine, de ce n-ai ascultat măcar de soția ta (Mat. 27,19). Acum ai pierdut totul, chiar și poziția ta pentru care ai fost gata să calci peste adevăr”.

De ce nu S-a dus la Caiafa al cărui nume a rămas pînă astăzi sinonim cu apostazia, fățarnicia și decăderea și să-i fi spus: „Privește-Mă, om al fărâdelegii, și învață că mai presus de orice EU SÎNT, CEL CE SÎNT. Dar tu, îți vei minca roadele șireteniei și stricăciunii tale, Caiafă...!”

De ce nu S-a dus mai întîi la mama Sa. La Maria cea îndurerată și s-o salute cu iubire. De ce nu S-a dus să-i spună: „Femeie... nu mai plinge. Privește la Mine, sint viu și voi merge la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și la Dumnezeu vostru, și de acolo vă voi șterge lacrimile și alina suferința. Nu mai plinge. Fii veselă și dă slavă lui Dumnezeu!”

Dar nu! El S-a arătat Mariei din Magdala pentru a desăvîrși simbolismul și învățătura că El a venit să CAUTE ȘI SĂ MINTUIASCĂ ce era pierdut. Pentru a ne învăța lecția cea mare că pentru El cei păcătoși constituie interesul Lui prioritar.

De aceea El ne-a căutat prin Cuvîntul Său și în această săptămînă de rugăciune, în speranța că ocazia prezentă poate fi picătura care să incline definitiv balanța spre hotăriri care să ofere Duhului Sfînt ocazia de a face ceea ce dorește de mult să realizeze cu noi și în noi.

Sintem invitați la meditație și rugăciune. Sintem chemați să intrăm în noi înșine. Să ne analizăm viața noastră spirituală de cînd am ieșit din apa botezului și pînă în prezent. Să ne examinăm interesele

continuare în pag. 23

NR. 4

Iulie—August 1987

Anul LXIV

O nouă săptămână de rugăciune. Un nou moment de „Eben-Ezer“ și al „camerei de sus“.

O nouă chemare la rugăciune și la o profundă cercetare a drumului parcurs, o nouă invitație de a „învăța de la El bunătatea și smerenia inimii“.

Un nou înțeles al conceptului divin „cereți și vi se va da“, „rugați-vă neîncetat“.

Un nou simțămînt al urgenței și al necesității unui moment ca acesta din viața bisericii, a comunităților noastre, a familiilor noastre și a experienței spirituale a fiecăruia dintre noi.

Un moment ce ni se oferă pentru a înălța paharul izbăvirilor, mulțumind și laudînd pe Cel Prea Înalt „căci în veac ține îndurarea Lui“ (Ps. 136, 1).

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, pentru minunile Lui față de fiii oamenilor“ (Ps. 107, 8). Pentru că ne-a ocrotit de „spaimile nopții“ celor ce ar dori să reaprindă rugurile pe altarele slujitorilor anacronici ai „zeului Marte“, semănînd ură în loc de iubire, dezastre în loc de oaze ale fericirii și bucuriei, moarte în loc de viață — război în loc de PACE, instrumente ale morții și nimicirii, în loc de „pîinea cea de toate zilele“. Împreună cu psalmistul să spunem și noi: „Căci Domnul este bun: bunătatea Lui ține în veci și credinșia Lui din neam în neam“ (Ps. 100, 5).

Convingerea ce pune din ce în ce mai mult stăpînire pe inimile multora dintre noi, este aceea că sîntem favorizați de Dumnezeu chemîndu-ne la viață în cea mai semnificativă parte a timpului desfășurării Planului de Mîntuire, și că Domnul și Mîntuitorul nostru doarește, și este gata să Se manifeste în puterea Ploii Tîrzii, în mijlocul bisericii Sale, căci vremea împlinirii întregii profeții din Ioel 2,28-32 este venită. „După aceea, vei turna Duhul Meu peste orice făptură“ (Ioel 2,28). Aceasta vrea să însemne că timpul pentru maturizarea noastră spirituală a venit și a venit de mult.

Această nouă săptămînă de rugăciune nu trebuie privită ca o nouă perioadă a programului calendaristic al bisericii ai cărei membri sîntem — Nu! Este — și din acest punct de vedere — sosit timpul ca să cerem o înțelegere nouă, un nou concept al ocaziilor ce ni se oferă, pentru a nu ni se lua sfeșnicul luminii și călăuzirii divine (Apoc. 2,5). În providența Sa această săptămînă de rugăciune ni se oferă ca o nouă și binevenită ocazie de a ne lăsa în totul călăuziți și umpluți, stăpîniți de Duhul Cel Sfînt al lui Dumnezeu. Ocazie pentru a înțelege mai bine și a experimenta ca o permanentă trăire reînvierea și sfințenia recunoscute ca o permanență de către biserica primară, și care a făcut pe cei din grupa credin-

cioșilor timorați și infricați, baricadați în camera de sus „de frica Iudeilor“ să se reverse pe ulițele Ierusalimului, în forul roman și în casa Cezarilor, și cei „străpunși în inimă“ de puterea Cuvîntului să întrebe: „Fraților... ce să facem?“ (Fapte 2, 38). Și aceștia care și-au deschis inima și viața lor lucrării Duhului lui Dumnezeu, au devenit o putere pentru Dumnezeu în lume. Aceste ocazii pe care le are poporul lui Dumnezeu de a se prezenta înaintea Lui în „săptămîna de rugăciune“, sînt ocaziile lui Dumnezeu pentru a revărsa ploaia timpurie și tîrzie asupra lor (T.M. pag. 508).

De aceea, să ne apropiem cu multă încredere de tronul harului în toate zilele acestei săptămîni de rugăciune. Să ne implicăm mai profund în conținutul ei. Să venim cu bucurie, cu laudă și cu conștiința nevoii noastre înaintea lui Dumnezeu. Fiecare prelegere are un mesaj pentru fiecare dintre noi. Pastori, membri ai comitetelor comunităților și toți cei ce formăm această biserică să ne apropiem de Dumnezeu în rugăciuni unite, căci mare putere are rugăciunea celui neprihănit. Să manifestăm pocăința necesară, să deschidem barierele firii și să ne mărturisim lipsurile și păcatele ca să vină de la Domnul vremile de reînviere și redeşptare spirituală. Atunci Dumnezeu se va manifesta cu putere în rîndul nostru. Uși zăvorite se vor deschide larg pentru adevăr și bariere ce ni se păreau de netrecut vor fi sfărîmate de puterea iubitoare și transformatoare a lui Dumnezeu. Să nu uităm că rugăciunile noastre pot fi „seceri ascuțite în timpul secerișului“ (2T/642).

Facă Cel Atotputernic ca această săptămînă de rugăciune să fie pentru noi toți o experiență spirituală unică ce va continua să crească pînă cînd vom ajunge a fi transformați din slavă în slavă în asemănarea și identificarea noastră cu Hristos, Răscumpărătorul și Mîntuitorul nostru.

Dumitru Popa

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România
Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa redactor-șef; membri: Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Ghelbegean, Iosif Gyéresi și Adrian Bocăneanu
Redacția și Administrația:
București, Str. Labirint, nr. 116 — sect. 3,
tel. 20.76.65

EPOPEE ȘI SIMBOL AL LUPTEI PENTRU LIBERTATE ȘI INDEPENDENȚA

Aniversarea zilei de 23 August 1944 este plină de semnificații pe care le desprindem din istoria minunată a patriei noastre, care în acest an aniversază 2500 de ani de luptă neîntreruptă a poporului român pentru neatinare, libertate și progres, 110 ani de la proclamarea independenței de stat și 43 de ani de la victoria revoluției de eliberare socială și națională antifascistă și antiimperialistă din August 23, 1944. Bogate file de istorie care evidențiază calitățile poporului ai cărui fii sintem.

În dubla noastră calitate de cetățeni ai patriei și de credincioși ai Bisericii A.Z.S., sintem profund interesați de istoria poporului din care facem parte, în mod deosebit de acele pagini de istorie glorioasă pe care înaintașii noștri le-au scris cu un preț de jertfe foarte mare.

DIN CUPRINS

● Ce zic vouă, zic tuturor... Vegheați	1
● De la inimă... la inimă	2
● AUGUST 23, epopée și simbol al luptei pentru libertate și independență	3
● „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu...!”	5
● Aluatul adevărului	7
● Apa vieții...!	9
● Realizări	10
● Urmind metodele de lucru ale Domnului Hristos	11
● Ploaia timpurie și tirzie	12
● Stringerea secerișului	14
● Să caute — și să mintuiască	16
● Păstrind rodul secerișului!	17
● Isus, Piinea vieții	19
● „Semănătorul a ieșit să semene... Cuvîntul“	21
● Necrolog	24

Pe această cale se transmite „înțelepciunea vremurilor străvechi”, precum și experiența de veacuri pe care au avut-o strămoșii noștri, experiență asemănătoare cu aceea relatată în cuvintele de o rară frumusețe ale poetului biblic: „Dumnezeu... din vremuri străvechi dă izbăviri în mijlocul acestei țări” (Psalmul 78,2; 74,12).

De aici, din istoria neamului nostru, învățăm că în ridicarea și dezvoltarea unei națiuni, ale unui popor, un rol hotărâtor îl au voința și vitejia omenească, integritatea de caracter și totala dăruire muncii pașnice, creatoare de valori spirituale și materiale.

Impărtășim convingerea că și poporului nostru, poporului român, Dumnezeu i-a rinduit locul în marele Său plan, și încă din vremurile străvechi, pentru că în cartea Psalmilor se scrie: „Dumnezeu numără popoarele scriindu-le: 'Acolo s-au născut'” (Ps. 87,6).

Poporul nostru s-a născut și el undeva. Oare unde și cum s-a născut? Ce idealuri și aspirații a avut? Ce luptă a dus pentru a rezista tuturor vicisitudinilor pe care a trebuit să le înfrunte?

Obirșia poporului român descinde, prin strămoșii săi, din vremuri imemorabile, de când în spațiul său de baștină carpato-danubiano-pontic a înflorit și s-a dezvoltat necontenit una din cele mai vechi și originale civilizații cunoscute în Europa. Poporul român, „prin strămoșii săi — scria cu deplin teamele marele istoric Nicolae Iorga — își are rădăcini de patru ori milenare: aceasta este mîndria și aceasta este puterea noastră”.

După cum se consemnează în scrierile antice, străbunii noștri legitimi au fost geto-dacii, care nu au descins din alte părți, ci s-au născut și au trăit dintotdeauna aici. Ei au o continuitate neîntreruptă, permanentă pe aceste meleaguri. Niciodată înaintașii noștri nu și-au părăsit pămîntul unde s-au născut. Ei au rămas neclintii pe glia străbună, apărîndu-și ființa și dreptul la existență liberă.

De la începuturile existenței lor, geto-dacii au făcut parte din marea familie a tracilor. Forța, numărul și importanța lumii trace au fost sesizate la adevărata lor valoare de „părintele istoriei”, Herodot, cînd zice: „Neamul tracilor este cel mai

numeros din lume după cel al izizilor. Dacă ar avea un singur circumitor sau dacă tracii s-ar înțelege între ei, el ar fi de nebiruit și cu mult mai puternic decît toate neamurile, după socotința mea”.

În anul 514 î.e.n., în drum spre nordul gurilor Dunării, pentru a supune recalitrantele triburi scitice, imensa armată persană, condusă de Dariu, fiul lui Histaspes, a pătruns pe teritoriul de locuire al geto-dacilor dintre Dunăre, Marea Neagră și Munții Balcani. Pentru această expediție, care a urmat țărîmul de vest al Mării Negre, perșii au concentrat forțe uriașe, pe care Herodot din Halicarnes le evaluatează la 700.000 de luptători și 600 de corăbii. Impotrivirea cu armele din partea geților a surprins întreaga lume de atunci. Astfel, geto-dacii intră în istorie înfruntînd un agresor mult mai puternic numeric și ca înzestrare, crud și trufaș, experimentat în acțiuni de jaf și cîmpire.

După anul 514 î.e.n., geții care locuiau la nord de Dunăre s-au dezvoltat nestingheriți, și-au perfecționat mereu organizarea socială, politică și militară, și-au dezvoltat în continuare o civilizație, demnă de urmașii „celor mai viteji și celor mai drepți tracii”, care în 514 î.e.n. își apărau libertatea și pămînturile.

O altă culme luminoasă a istoriei noastre naționale o constituie marea operă ridicată la un grad foarte înalt în timpul lui Decebal, eroul legendar, intrat în conștiința poporului nostru ca simbol al neînfricării și spiritului de jertfă în apărarea libertății și independenței. Marele rege al Daciei, Decebal, posesor al unor calități politice, militare și diplomatice care au stîrnit admirația contemporanilor, inclusiv a adversarilor săi, s-a dovedit capabil să organizeze cu luciditate și să conducă cu bărbăție lupta dacilor pentru apărarea independenței. După cum l-a caracterizat istoricul Dio Casius, regele dac „era foarte priceput în planuri de război și iscusit în înfăptuirea lor. Știa bine să aleagă prilejul cel mai nimerit pentru a-l ataca pe dușman și a se retrage la timp. Dibaci în a întinde curse, era un luptător bun și se pricepea să folosească izbînda, dar și să iasă cu bine dintr-o înfrîngere. Din această pricină multă vreme a

fost un dușman de temut pentru romani.

În anul 87 Decebal înfringe armata romană condusă de generalul Cornelius Fuscus, care moare în lupta de la Tapae, în Banat.

După victorie, Decebal a trecut imediat la reorganizarea forțelor sale și la atragerea unor aliați din exterior. El nu avea nici o îndoielă că imperiul roman își va amplifica acțiunile expansioniste împotriva țării sale. Conștient de superioritatea tehnicii militare romane, el a căutat să atragă meșteri și tehnicieni din imperiu, care să construiască fortificații, mașini de război și să-i inițieze pe daci în arta militară romană. Totodată a încheiat alianțe cu neamurile de la Dunărea Mijlocie: sarmații, iazygii, marcomanii, quazi.

Venirea la tronul imperiului roman a lui Marcus Ulpius Traianus (98—117) a readus în actualitate conflictul cu statul dac. Fără a expune în mod oficial motivația acțiunii, împăratul Traian a plecat la 25 martie 101 de la Roma spre Dunăre cu o armată însumând peste 100.000 de ostași grupați în două coloane. Aceste două forțe au trecut peste Dunăre pe la localitatea Lederata (Romna, Iugoslavia) și pe la Drobeta (Drobeta Tr. Severin) și au făcut joncțiunea la Tibiscum (Jupa, lângă Caransebeș), în fața defileului Porților de Fier. Înaintarea forțelor de invazie s-a făcut cu deosebită greutate. O primă rezistență de mari proporții romanii au întâmpinat-o în defileul de la Tapae, unde bătălia a avut un rezultat necdecis. Armata romană a continuat înaintarea prin depresiunea Hagegului, spre munții Orăștiei și capitala Daciei. În fața acestei situații Decebal aplică un plan de apărare demn de talentul celor mai iluștri strategii ai antichității. Planul prevedea o manevră strategică de mare amploare, în cadrul căreia o parte a forțelor dace, împreună cu aliații lor urmau să treacă dincolo de Dunăre, să traverseze Balcanii și să prindă armata romană între două fronturi. Dar la pasul Sipka, importantă trecătoare în munții Balcani, forțele aliaților sînt înfrînte de armata romană sub comanda lui Traian.

Pe platourile de la Adamelisi se dă în primăvara anului 102 bătălia hotărîtoare din timpul primului război daco-roman, încheindu-se cu un armistițiu pe care Decebal îl acceptă cu demnitate și calcul.

Ultima confruntare între daci și romani începe în anul 105 și se termină în vara anului 106 cu ocuparea Sarmisegetusei.

În decursul acestor crîncene înclștări armate s-a manifestat cu putere voința fermă a poporului dac de a-și apăra neatrîrnarea și integritatea teritorială, de a ține piept celei mai puternice forțe militare pe care a cunoscut-o antichitatea.

În glorioasa și zbuciumată istorie a poporului român, lupta pentru apărarea dreptului sacru de libertate, pentru unitate și neatrîrnare

s-a constituit într-o permanență definitivă a existenței și devenirii sale.

Un alt moment important, luminat de făclia istoriei care se impune atenției, a fost data de 9 mai 1877. După Unirea din 1859, moment istoric ce a marcat formarea statului național român modern, în fața poporului român s-a pus în modul cel mai imperios dezideratul redobîndirii independenței depline a țării. Acest memorabil eveniment a fost proclamat acum 110 ani, cînd parlamentul țării, dînd expresie voinței și aspirațiilor întregului popor român, a adoptat, prin vot unanim, istorica hotărîre: „Ruperea legăturilor noastre cu Poarta Otomană și Independența absolută a României”. Prin acest act solemn — sublinia președintele României, dl. Nicolae Ceaușescu — ziua de 9 mai a intrat în istoria poporului nostru ca una din cele mai mari sărbători naționale. Proclamarea independenței a pus capăt oricărei dependențe politice față de puterile străine, a afirmat în mod răspicat caracterul de sine stătător al națiunii noastre, deschizînd o eră nouă în existența poporului, în dezvoltarea României pe calea progresului și civilizației.

Proclamarea independenței depline a prilejuit ample manifestări populare pe întregul cuprins al României, la care s-au asociat cu același entuziasm și românii din teritoriile naționale aflate în vremea aceea sub stăpînire străină.

Războiul antiotoman din 1877—1878 a intrat, de la început, în conștiința poporului român ca un război drept, popular, național. Victoriile de a Grivița și Rahova, de la Smîrđan și Vidin, aportul la cucerirea Plevnei s-au înscris cu litere de aur în cartea de istorie a neamului nostru. În același timp, prin lupta lor, ostașii români au contribuit și la ajutorarea altor popoare din sudul Dunării pentru a scăpa de sub dominația străină.

Tributul de jertă al ostirii române în războiul purtat împotriva imperiului otoman, alături de trupele ruse și voluntarii bulgari, la care se adaugă uriașul efort material, demonstrează prin fapte că independența de stat a României nu a reprezentat „un dar primit din afară”, ci rodul luptei eroice a întregului popor, care s-a ridicat cu arma în mînă pentru salvagardarea libertății și neatrîrnării patriei.

După cucerirea independenței depline a țării, în fața poporului român s-a impus cerința majoră a consolidării neatrîrnării și a fărîririi statului național român unitar. Acest proces amplu s-a încheiat în memorabilul an 1918 devenind un eveniment epocal în istoria poporului nostru. El a contribuit la lărgirea și consolidarea independenței de stat și a dat un puternic impuls dezvoltării generale a întregii societăți românești. Moment de îm-

plinire a năzuințelor de veacuri, desăvîrșirea statului unitar-național a deschis o eră nouă în evoluția istorică a poporului român pe calea progresului, a afirmării sale libere în rîndul popoarelor lumii.

Lupta desfășurată de poporul român în timpul celei mai distrugătoare conflagrații din istoria omenirii, luptă ce s-a transformat într-o mișcare de rezistență populară și națională, a culminat cu insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă din august 1944. Ea se înscrie ca un capitol glorios al aceleiași lupte seculare neîntrerupte a poporului nostru, închinată apărării pămîntului strămoșesc, afirmării sale de sine stătătoare în rîndul popoarelor libere.

Astfel, eliberarea țării și trecerea ei pe calea construcției socialiste au pus definitiv capăt dominației imperialiste străine în țara noastră, asigurînd, în mod plener, independența și suveranitatea națională, dreptul poporului român de a fi deplin stăpîn pe destinele sale, de a-și făuri viața așa cum o dorește. Independența politică a României s-a consolidat pe baza dezvoltării impetuoase a economiei. Realizările obținute de poporul nostru au constituit și constituie temelia de granit a întăririi independenței noastre naționale.

Poporul român, care în decursul istoriei sale a cunoscut dominația străină și greul luptei pentru independență și neatrîrnare, este azi solidar cu cauza dreaptă a tuturor popoarelor și dezvoltă o colaborare cu toate popoarele lumii, indiferent de orînduirea socială sau mărimea lor. Principiile ce stau la baza activității internaționale a statului nostru sînt principiile ale dreptului internațional contemporan, principiile ale eticii și echității ale legalității internaționale. Pe de o parte, ele privesc apărarea independenței naționale, cucerită cu grele jertfe de sînge, asigurarea integrității teritoriale, afirmarea suveranității depline; pe de altă parte este vorba de deplina egalitate în drepturi, neamestecul în treburile interne, avantajul reciproc, nerecurgerea la forță sau amenințarea cu forță.

Este meritul incontestabil al președintelui statului nostru, dl. Nicolae Ceaușescu, de a fi demonstrat, prin întreaga sa operă teoretică și activitate politică, valabilitatea acestor principii. Promovarea și respectarea lor constituie o orientare programatică ce guvernează politica internă și externă a țării noastre.

Poporul român are, indiscutabil, o experiență istorică exemplară și completă. Mileniile de viațuire românească neîntreruptă în spațiul carpato-danubiano-pontic, derularea faptelor istorice atestă că acest popor și-a manifestat dintotdeauna libertatea, unitatea, independența, pacea, vocația construcției, statornicia, aspirațiile spre progres și o viață mai bună. Niciodată acest

continuare în pag. 6

CACI ATIT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU..!

Ca biserică a Adventiștilor de Ziua a Șaptea avem din nou privilegiul de a uni rugăciunile și gândurile noastre devoționale cu cele ale credincioșilor adventiști de pretutindeni în cadrul unei noi săptămâni de rugăciune, o săptămână cu exerciții și experiențe spirituale.

Foarte adesea, în decursul anilor, subiectul prelegerilor din săptămâna de rugăciune, s-a ocupat de probleme legate de dezvoltarea și pregătirea personală — studiul Sfințelor Scripturi, viața de rugăciune și sinceritate în căutarea Împărăției lui Dumnezeu.

Aceste aspecte ale experienței creștine sînt vitale și cruciale în cooperarea noastră cu Duhul Sfînt în eforturile Sale de a ne aduce la „unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plînatăii lui Hristos” (Efeseni 4, 13).

Și totuși această privire și preocupare de viață și experiența noastră lăuntrică nu este totul pentru viața noastră de creștin. Prezența lui Hristos Isus în inima și viața noastră ne face să privim și în jurul nostru, la aceia care încă nu au ajuns să-l recunoască pe Hristos ca Domn și Mîntuitor personal.

La începutul lucrării Sale aici pe pămînt, Domnul Hristos a dat o pildă ucenicilor Săi, învățîndu-i că solia împărăției cerurilor — care a bucurat atît de mult inimile lor — trebuia să fie vestită tuturor, fără nici un fel de discriminare — celor bogăți și cu influență, ca și celor săraci și desmoșteniților soartei.

CACI ATIT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU-LUMEA...

În capitolul trei al Evangheliei lui Ioan citim cum Nicodim unul dintre cei mai bogăți oameni din societatea iudaică de acum aproape două mii de ani și un membru al clasei religioase a timpului său, și-a deschis inima ca să primească cuvintele vieții. Lui, Domnul Isus Hristos i-a adresat cunoscutele cuvinte: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). DUMNEZEU A IUBIT LUMEA...! Nu numai pe iudei, nici numai pe galileeni, nu numai pe cei ce formau Sinedriul, nu numai pe aceia care își făceau un mod de viață din a fi religioși, și nici numai pe aceia care se identifică astăzi cu cultura apuseană, răsăriteană sau orientală etc. El a iubit întreaga lume.

Apoi, în chiar capitolul următor Ioan ne înfățișează pe Isus Hristos așezîndu-Se să Se odihnească la fîntina din Samaria, în timp ce ucenicii erau plecați în cetate ca să cumpere ceva de ale mîncării. Cînd s-au întors ei au rămas uimiți găsîndu-L pe Isus stînd de vorbă cu o Samariteancă — și deci cu... o femeie! Domnul Hristos nu făcea ceva cu care... să-și ocupe timpul... El oferea acestei femei aceeași ocazie pe care El a oferit-o și lui Nicodim. Aceasta demonstrează că în adevăr Dumnezeu iubește lumea.

Dar în timp ce ucenicii rămîneau contrariați și căutau să-și revină, Domnul Hristos a început să le spună: „Nu ziceți voi că mai sînt patru luni pînă la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sînt albe acum, gata pentru seceriș” (Ioan 4, 35).

Cu siguranță că Domnul nu vorbea despre secerișul grîului sau al meiului și nici de culesul porumbului, ci de secerișul sufletelor ce așteaptă a fi adunate în Împărăția slavei. „Pentru acest seceriș” spunea Domnul Hristos, „Eu am venit în lume”. Și asupra acestei lucrări ar trebui îndreptați ochii și atenția noastră.

„Ridicați-vă ochii și priviți” sau „uitați-vă bine la holdele cîmpului”, cum spune o altă traducere. Datorîria creștinului deci, nu este numai aceea de a privi holdele, ci și de a se angaja în lucrarea de strîngere a roadelor.

În decursul anilor biserica și-a pus ținte pe care le-a realizat și chiar le-a depășit, în ceea ce privește viața spirituală și activitatea ei. Viziunea noastră trebuie să fie pe măsura timpului pe care-l trăim și a nevoilor omenirii, O VIZIUNE MAI MARE.

Da, este necesar să avem cu toții o viziune mai largă în ceea ce privește viața și lucrarea noastră. Fiecare membru al bisericii este chemat să-și aducă la îndeplinire lucrarea chemării sale în familie, în comunitate și în viața socială.

Această viziune a vieții noastre spirituale ce se cere lărgită și înțeleasă mai bine nu este legată numai de un anumit aspect al vieții noastre, ci cuprinde întreaga noastră viață spirituală.

De fapt ea începe cu ceea ce trebuie să începă orice experiență religioasă, și anume, cu experiența unei personale reînviării, o reînnoire și o creștere personală prin studiul Sfințelor Scripturi, prin rugăciuni de mijlocire, prin comuniune și închinare.

Dacă timpul ar îngădui, prelegerile săptămîinii de rugăciune s-ar

putea ocupa cu fiecare din temele acestea — o personală studiere a Sfințelor Scripturi, rugăciuni de mijlocire, unii în favoarea sau pentru alții, comuniunea creștină și participarea regulată la serviciile divine ale comunității.

În al doilea rînd să ne gîndim la cămin. Aici, în familia noastră am dori să vedem o legătură armonioasă și plină de iubire între tați și mame; am dori să găsim căi prin care copiii să fie strîns legați de părinții lor cu o iubire plină de respect și educație, am dori ca familia, căminul să fie o parte de cer pe pămînt. Sîntem chemați să revitalizăm trăirea credinței în familie, să întărim altarul familial, rugăciunea în familie. De pe această temelie puternic spirituală, familia poate deveni izvor de putere și lumină.

De la familie și cei ce o compun, de la individ ca credincios, să ne gîndim la comunitate căci aici trebuie să se manifeste puterea unei credințe trăite care să fie izvor de putere, lumină și călăuză, de aici Evanghelia mîntuirii trebuie să se vestească și să se trăiască.

Membrii comunității cunosc foarte bine comunitatea lor, cunosc nevoile și aspirațiile lor, și deosemena cum să se prezinte Evanghelia pentru ca solia ei mîntuitoare să fie cit mai eficientă. Căci aici, în cadrul comunității locale sînt hrăniți cei mai noi membri ai bisericii, și tot aici cei mai în vîrstă își reîmpăspătează și își adîncesc mai mult și mai bine cunoașterea Celui ce a zis: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața”. Aici, în mijlocul comunității ei sau ea, își găsece un cămin, o comuniune și un loc unde să se poată dezvolta. De aceea fiecare comunitate ar trebui să fie un centru evanghelic de creștere și dezvoltare spirituală.

Fiecare membru trebuie să colaboreze pentru binele, dezvoltarea și împlinirea chemării pe care o are biserica lui Dumnezeu. De aceea este de datoria fiecăruia dintre noi să fim activi în a mărturisii pe Hristos.

Dumnezeu ne-a dat fiecăruia dintre noi talente, daruri spirituale. Cunoscîndu-le și dezvoltîndu-le vom putea să le folosim pentru binele prezent și veșnic al tuturor.

În comunitățile noastre de la amvoanele noastre trebuie să se audă mai puternic mesajul profetic al soliei advente. Nu trebuie să ne consumăm timpul în probleme minore și fără sens așa cum se întîmplă

adesea în viața comunităților noastre și a comitetelor ei, ci într-o lucrare de zidire și vestire a adevărului biblic.

Apocalips capitoul patrusprezece ne prezintă solia ce am primit-o ca s-o transmitem lumii, și noi trebuie să predicăm Evanghelia cea veșnică a mântuirii prin Isus Hristos, scoțând în evidență calitatea Lui de Creator și avertizând pe cei ce întorc spatele soliei și harului Său mântuitor, că judecata de cercetare este în curs. Noi trebuie să vestim evenimentul revenirii Sale, să adresăm lumii o solie de nădejde, de pace și bună învoire. Noi trebuie să vestim întreita solie îngerească care are în centrul ei neprihănirea și credință, care cuprinde în laturile ei îndreptățirea și sfințirea. Solia noastră este o solie prezentă, ea este de fapt adevărul prezent, urgent și imediat.

Preocuparea noastră nu trebuie să fie superficială, ci să ne ocupăm de cei ce fac parte din biserică pentru că vrăjmașul sufletelor noastre nu va precepeți nimic și nu se va reține de la nici un efort pentru a face ca planurile lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor ce cred să fie fără de nici un folos.

Rugăciunile noastre din această săptămână de rugăciune să se înalțe în mod deosebit pentru aceia care odată, cândva s-au bucurat de solia mântuirii prin Isus Hristos dar care nu mai sînt în mijlocul nostru. Ei au ajuns încropiți, apoi reci și descurajați și adesea cuprinși de plăcerile de o clipă ale păcatului.

Mai sînt în comunitățile noastre și de aceia care n-au rupt legăturile cu comunitatea — aceia care poate că cred despre ei că sînt membri ai bisericii lui Dumnezeu în bună rînduială cu toate, dar care neglijează sau nu simt nevoia comunicării și studierii Cuvîntului lui Dumnezeu împreună cu frații și surorile lor. Unii ca aceștia, vin foarte rar la Școala de Sabat. Trebuie să ne rugăm pentru aceștia, să restabilim relații cu acești membri inactivi aducîndu-i să simtă căldura trupului lui Hristos. Pentru aceasta trebuie să ieșim din vechile noastre tipare și să-i ciștișim.

CE TREBUIE SĂ NE DEOSEBEASCĂ ?

Pe lângă faptul că vestim o solie distinctă, noi sîntem chemați a fi și un popor deosebit. Nu în sensul de a fi excentrici în comportamentul nostru.

Noi nu dorim să fim deosebiți numai de dragul de a nu fi ca ceilalți, ci pentru că am ales să urmăm și să slujim lui Isus Hristos. Cînd cineva alege să se abată de la modelul și măsura divină, atunci acela este în contratimp cu mersul celorlalți.

De aceea, printre subiectele și obiectivele acestei săptămîni de rugăciune este și acela de a reafirma principiile și standardul bisericii ai cărei membri sîntem. Aceste principii trebuie să fie duse în viața noastră. În timp ce religia nu se bazează pe ceea ce mîncăm, sau cum ne îmbrăcăm, sau cum ne recreem, cu toate acestea, nu putem totuși nega că religia noastră determină modul în care noi acționăm, ne comportăm în cele de mai sus cum și în alte compartimente ale vieții noastre zilnice.

„VIZIUNEA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIE PE MĂSURA TIMPULUI PE CARE-L TRĂIM, ȘI A NEVOILOR OMENIRII.“

Dacă dăm slavă lui Dumnezeu și-L onorăm ca Creator și dorim să conlucrăm cu El în lucrarea Sa de a reface în noi chipul Său, atunci noi, prin puterea Sa ce ne-a fost făgăduită, ne vom abține de la tot ceea ce este dăunător sănătății noastre fizice și spirituale. Dacă pentru noi este importantă locuirea lăuntrică a Duhului Sfînt atunci vom cultiva valorile spirituale ale roadelor Duhului Sfînt mai degrabă decît împodobirea exterioară a corpului nostru în scopul de a atrage atenția asupra noastră și nu la Domnul Hristos.

Dacă revenirea în slavă a Domnului Hristos este importantă pentru noi, atunci cred că ne vom folosi mijloacele și posibilitățile materiale ce le avem pentru grăbirea acestui eveniment, mai degrabă decît de a le folosi pentru ceea ce nu are valoare veșnică.

Și în final, subiectul rugăciunilor noastre din această săptămîină de rugăciune este de a ajunge la aceia la care solia Evangheliei n-a ajuns încă. Aceasta este una dintre cele mai concrete ținte ale acestei săptămîni de rugăciune, deși nu este în mod necesar și cea mai importantă. Dar pe măsură ce ne vom consacra mai mult și pe deplin Domnului și Mîntuitorului nostru, acest lucru se va da pe față print-o mai largă și mai eficientă măr-

turie. Întreita solie îngerească, Evanghelia Domnului Hristos și adevărurile ei trebuie să fie cunoscute de toți cei ce gîndesc serios la propria lor mîntuire.

De aceea se cere din partea noastră a tuturor ca cu hotărîre și consacrare să facem totul pentru împlinirea mandatului pe care Dumnezeu l-a dat bisericii Sale. „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea” (Matei 24, 4). Pretutindeni puterea transformatoare a Duhului lui Dumnezeu schimbă și transformă inimi și vieți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

În credință activă privim spre timpul cînd „în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl că Isus Hristos este Domnul” (Filip. 2, 10.11).

Fiecare dintre noi avem un dar — un talant — pe care ni l-a dat cerul și pe care trebuie să-l punem la schimbător în eforturi pentru cauza lui Dumnezeu. Apostolul Pavel sfătua pe Timotei să „înlăcrezi darul lui Dumnezeu care este în tine” (2 Tim. 1,6). Aceasta este și chemarea ce v-o adresez. Priviți holdele. Alăturați-vă Domnului secerișului în cea mai plină de satisfacții experiență a slujirii, bucuria de a aduce pe cineva la cunoștința adevărului, la Isus.

N. Wilson

AUGUST — 23

(urmăre din pag. 4-a)

popor nu a tîns să se reverse în alte zone geografice, mai apropiate sau mai îndepărtate, locuite de alte popoare. Împrejurările istorice i-au impus, însă, nu de puține ori, să se apere prin lupte grele, purtate secole de-a rîndul, împotriva valurilor de migratori sau a armatelor unor regate și imperii puternice, care au căutat să cucerească prin forță teritoriul nostru de străveche locuire. Din aceste aprige confruntări s-a născut o epopee eroică, a cărei substanță o constituie tocmai apărarea vetrei strămoșești, a patriei, a libertății, unității și independenței sale.

Acei strămoși îndepărtați au transmis poporului român setea de libertate, vitejia, curajul și spiritul de dreptate, la care acest popor a adăugat sentimentul demnității și mîndriei de a se fi născut pe aceleași meleaguri pe care strămoșii săi le apărau cu armele în mîini, acum două milenii și jumătate.

Pastor,
Nicolae Popescu
Consilier Administrativ

»ALUATUL ADEVĂRULUI.«

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, pînă s-a dospit toată plămădeala“ (Mat. 13,33).

Credința lucrează asemenea aluatului în inima aceluia ce primește pe Isus Hristos.

Prin această parabolă a Sa, Domnul Isus Hristos a căutat să ilustreze inima omenească. Aluatul adevărului, lucrînd dinlăuntru, se va da pe față în viața de fiecare zi. Inima trebuie curățită de orice necurăție, omul trebuie să fie dotat cu trăsături de caracter care să-l facă în stare să slujească lui Dumnezeu în orice capacitate.

Procesul creșterii prin care aluatul adevărului schimbă întreaga masă în care a fost introdus, este invizibil, dar el lucrează pînă cînd întreaga frămîntătură este transformată în piine. Tot astfel Duhul Sfînt al lui Dumnezeu lucrează o radicală schimbare. Acum nu se adaugă noi facultăți, dar o schimbare totală are loc în folosirea acestor proprietăți. Înclinațiile naturale sînt domolite și supuse. Noi gânduri, noi simțămînte, noi motive sînt acum implantate. Dar în timo ce orice facultate este regenerată, omul nu-și pierde identitatea.

CREDINȚA LUCREAZĂ ASEMENEA ALUATULUI

Frămîntătura în care a fost pus aluatul reprezintă inima care crede și primește pe Hristos. Isus Hristos face să lucreze principiile pe care numai El le poate activa. Lumea privește asupra acestei lucrări ca la o taină pe care nu o poate înțelege. Cei egoiști, iubitori de bani trăiesc numai ca să se bucure de ceea ce le poate oferi viața. Unii ca aceștia nu au în vedere veșnicia. Ei n-au luat în calcul lumea Împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu.

Dar aceia care primesc și cred adevărul au acea credință care lucrează prin iubire și care curățește sufletul de orice necurăție. Lumea nu-i cunoaște, căci ei privesc spre realitățile cele veșnice. Pentru transformarea caracterului o putere trebuie să lucreze dinlăuntru. O influență constringătoare primită din cer lucrează asemenea aluatului pus în frămîntătură. Iubirea Domnului Hristos a venit în inimă cu puterea ei răscumpărătoare pentru a pune stăpînire pe întreaga ființă, corp, suflet și spirit. Dar cînd contra-influențe intră în acțiune pentru a

pune în conflict pe cel în cauză cu harul lui Dumnezeu, care aduce mintuire, atunci iubirea lui Isus Hristos face ca orice alte motive să fie făcute inactive și înalță instrumentul omenesc mai presus de influențele cele corupte ale lumii.

Pentru că se prinde prin credință și rugăciune de Isus, pentru că privește la El care a murit pentru ea să poată avea toată puterea pe care Domnul Hristos este gata s-o dea, sufletul credincios intră în comuniune cu Hristos. Viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Aceasta este ceva cu totul deosebit de motivele ce pun în mișcare și controlează lumea, și de aceea lumea nu-i cunoaște.

Pentru urmașii Domnului Hristos iubirea de bani nu trebuie să pună stăpînire pe ei. Din iubire pentru Dumnezeu ei trebuie să lucreze să câștige cinstiți, să se lepede de sine, să renunțe la orice cheltuieți ce nu sînt necesare, să renunțe la unele nevoi ce nu sînt presante, pentru lucrarea cea mare pe care biserica o are de făcut în favoarea celor mulți. În acest fel ei conlucrează cu Răscumpărătorul lumii, care pentru că ne-a iubit a devenit sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne putem îmbogăți.

Iubirea de viață ușoară și plăceri și înălțare de sine n-a caracterizat viața Domnului Hristos. El a fost un om al durerilor și obișnuit cu suferința. El a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Și toți aceia care se predau fără de rezervă lui Dumnezeu vor spune din inimă: „Te voi urma Mîntuitorul meu“. Ei vor avea părășie cu Hristos în suferințele Sale.

Adevărul pe care mărturisim a-l crede sfințește el oare sufletul? Dacă răspunsul este da, atunci acest lucru trebuie să se manifeste în viața și lucrarea noastră. După cum puterea pătrunzătoare a aluatului produce o totală schimbare în masa frămîntăturii, tot astfel puterea Cuvîntului lui Dumnezeu, prin harul Său, va lucra o transformare în suflet. Adevărul cuprins în Sfînta Scriptură nu trebuie primit numai ca o teorie. El trebuie să lucreze o schimbare în inimile oamenilor.

Dar întrebarea ce se ridică este următoarea: De ce sînt atît de mulți care pretind a crede adevă-

rul, dar la care nu vedem o schimbare, o reformă în cuvinte, spi it și caracter?

Dumnezeu nu ne-a făcut judecatori, dar acestor dificultăți trebuie să le facem față în comunitățile noastre. Aceste persoane, acești membri ai bisericii nu sînt convertiți. Ei trebuie să treacă prin experiența nașterii din nou. Adevărul n-a avut privilegiul de a-și face lucrarea asupra inimii omenеști. Razele soarelui neprihănirii Domnului Hristos n-au putut să strălucască în templul sufletului. Tendințele rele naturale și cele cultivate nu sînt ținta lucrării transformatoare a puterii adevărului, și idei preconceptuate sînt păstrate ca fiind pietre prețioase. Toate acestea descoperă absența harului lui Hristos. Acest fapt dă pe față necredința în puterea Domnului Hristos de a transforma caracterul...

Ei au dat friu liber obiceiurilor și practicilor unei vieți întregi, pentru că au cultivat ideea că sînt drepti. Ei n-au vrut să fie corecțai pentru că au închis ochii față de propriile lor defecte. Ei au considerat că nu este necesar să-și schimbe obiceiurile și practicile, au ținut strîns la ideile lor, care — în ochii lor — erau desăvîrșite. Ei n-au avut credința care lucrează prin dragoste. Aluatul adevărului n-a lucrat asupra inimii lor, așa cum aluatul din pîlda Domnului a lucrat asupra frămîntăturii. Ei n-au voit ca mîntea lor să fie îndreptată spre alte izvoare. Și ca urmare Duhul lui Dumnezeu n-a putut lucra asupra lor. Aceasta este cauza unor atît de multe nemulțumiri, cum și a lipsei de acțiuni armonioase.

CU O INIMĂ

Poporul lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să fie una, după cum Domnul Hristos este una cu Tatăl. Fiecare poate să spună: „Aceasta este exact ceea ce am dorit“. Numai că fiecare consideră că darul lui, cuvîntul și raționamentul său sînt drepte, fără să fie nevoie să fie modificate. Cum pot unii ca aceștia să fie un gînd și să judece la fel? Fie ca toți să caute să fie una, să aibă același gînd și în același timp să nu uite că judecata unui singur lucrător nu trebuie să fie considerată ca fiind desăvîrșită.

Religia lui Isus poate fi o binecuvintare numai atunci cind lucrează și influențează așa cum aluatul lucrează asupra frământăturii. Apostolul spune: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mîngiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gînd. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă ci în smerenție fiecare să privească pe altul mai presus de ei însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus.” (Filip. 2,1-5)

Aici sint înfățișate cu credincioșie obligațiile noastre religioase pe care le avem unii față de alții. Proba și măsura adevăratei experiențe religioase și sfințirea prin adevăr sint clar definite. În toate ocaziile, comportamentul nostru trebuie să fie modelat după standardul divin. Învățătura Cuvîntului lui Dumnezeu cu privire la iubirea ce trebuie să o cultivăm unii față de alții este clară și explicită. Iubirea lui Hristos în inimă va fi asemenea aluatului. Unele adevăruri ale Bibliei trebuie să fie piinea vieții noastre spirituale. Aluatul adevărului, prin puterea lui dătătoare de viață aduce tot ceea ce este în minte, în suflet și în putere, într-o armonie completă cu voința divină.

În Cuvîntul lui Dumnezeu ne sint prezentate mari adevăruri, dar ele nu trebuie considerate prea pure, prea sfînte pentru a putea fi aduse în viața de fiecare zi. Primind pe Isus Hristos ca Mîntuitor personal, prețioasele adevăruri pe care le conține Cuvîntul lui Dumnezeu, devin pentru noi legături de aur care ne leagă strîns de Isus Hristos și unii de alții. Iubindu-ne unii pe alții așa cum ne-a iubit Isus și respectîndu-ne reciproc, ajungem să primim sfințirea vieții și să deținem acea credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul. Cind aluatul adevărului este așezat în inimă, el absoarbe, cuprinde toate capacitățile minții, sufletului și puterii. El implantează în ființa omenească o nouă natură, iar harul lui Hristos este mai mult și tot mai mult dezvoltat.

Capitolele doisprezece și treisprezece din prima epistolă a apostolului Pavel către Corinteni ar trebui memorizate, scrise în inimă și minți. Prin servul Său, Pavel, Domnul a pus înaintea noastră aceste subiecte pentru a le studia, și aceia care au privilegiul să fie aduși laolaltă în biserică, vor fi uniți, înțelegători și inteligenți.

ALUATUL ÎN INIMĂ

Cind aluatul adevărului este ascuns în inimă, el devine o putere vitală, lucrătoare, care aduce în armonie cu sine toate capacitățile

ființei umane în care lucrează. Intelectul, sentimentele, motivele — toate puterile — ajung să fie convertite prin adevăr. Și toate sint lucrurate de același Duh. Căci Dumnezeu nu este Autorul confuziei, ci al păcii. Adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu se întîlesc într-o mare și singură necesitate — convertirea prin credință.

Cind cel credincios este unit cu Isus Hristos, credința aceasta se manifestă în sfințenia caracterului, în ascultarea plină de consistență de orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu. Adevărurile pe care le primim din Cuvîntul lui Dumnezeu sint adevăruri ce ating cerul și cuprind veșnicia, și totuși influența vitală a acestor adevăruri poate fi testată în viața noastră. Influența Cuvîntului lui Dumnezeu trebuie să aibe un efect sfințitor asupra vorbirii noastre, asupra acțiunilor noastre, asupra legăturilor noastre cu fiecare membru al familiei și cu străinii. Aluatul adevărului trebuie să aducă sub control temperamentul și vocea noastră. În cămin și în comunitate sint lucruri care le spunem „lucruri mici”, dar toate aceste lucruri au efecte mari. Aceste „lucruri mici” sint acelea ce disciplinează sufletul și pregătesc pe om să acționeze cu multă umilință în răspunderile cele mari.

Ca membri ai familiei cerești sîntem într-un legămint solemn cu Dumnezeu ca să înălțăm și să promovăm o atitudine pioasă (lăuntrică și exterioară) în comunitate. Gîndirea rea și vorbirea de rău sint neghină semănată printre griu. Sint persoane care au devenit membri ai bisericii și care sint continuu la lucru cîntărind caracterele. Aceștia gîndesc că ei pot măsura cu exactitate motivele altora și pot discerne multe lucruri care nu sint adevărate. Ei sint gata să pronunțe judecăți. Dar ei nu văd în jurul lor, la ei înșiși. Ei sint cu totul ignorați în ceea ce privește propriile lor defecte.

Unii ca aceștia trebuie să învețe lecția că Domnul nu le-a dat talente și daruri pentru a discerne caracterele altora. Fiecare dintre ei are un EU personal asupra cărui trebuie să vegheze. Ei trebuie să seama ca nu cumva aluatul cel rău al invidiei, geloziei, al căutării de greșeli să pună stăpînire pe suflet și să dosească întreaga ființă. Tuturor aceluia care și-au închinat toată viața acestei lucrări, fie slujitori ai bisericii sau membri, Cuvîntul Domnului Hristos spus lui Nicodim se aplică și lor: „trebuie să vă nașteți din nou”.

IMPORTANȚA LUCRURILOR MICI

Adevărul trebuie să exercite o influență asupra vieții practice. Lucrurile mari și cele mici sint totdeauna legate împreună. Faptul că lucrurile mici nu sint văzute și nu sint legate de interesele cele mari,

este cauza eșecului în viața multora dintre noi. Sint mari defecte în viața multor așa-zisi creștini. Cuvintele lor nu sint crescute de aluatul adevărului. Sint mulți aceia ale căror caractere sint acum cîntărite în balanța sanctuarului și găsite „prea ușoare” pentru că ei nu pun în practică adevărul.

Aluatul adevărului este un principiu, și el trebuie practicat, pus la lucru în lucrurile cele mici și lăsat să-și exercite influența sa asupra vieții de fiecare zi. Dar mulți acționează ca și cind adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu n-ar exista. Aceeași iubire egoistă, același temperament nestăpînit și vorbărie necontrolată sint văzute în viața lor, ca și în viața tuturor celorlalți oameni. Aceiași mîndrie foarte sensibilă, aceeași supunere față de inclinațiile naturale, aceeași perversitate a caracterului, sint văzute ca și cind adevărul le-ar fi în totul necunoscut. Unii ca aceștia au închis geamurile și au tras storurile asupra sufletului, nelăsînd să intre soarele neprihănirii lui Hristos, și atunci ei se plîng că deși cred adevărul nu au bucurie, nu au simțămîntul certitudinii și al fericirii. Dar păcatul zace la ușa lor. Ei n-au pus aluatul adevărului în inimă, și atunci cind apa vieții curge în torente curate și dulci peste ogorul pirjolit al inimii, atunci se va aduce roade spre slava lui Dumnezeu. Atunci adevărul nu va fi pus în situația de a fi blestemat din cauza unei comportări stricate, sau a unor tendințe spre rău moștenite sau cultivate, ce se dau acum pe față în cuvinte și acțiuni.

O, dacă toți membrii ar înțelege răul pe care-l fac micile acte de inconsecvență. Sint unii care au o povară pentru sufletele prietenilor lor. Ei încearcă să le prezinte adevărul care să le innoaie sufletele, dar în propriile lor cuvinte și fapte, în purtarea lor sint multe lucruri nestatornice și influența lor face ca tot ceea ce se dorește să realizeze să se dovedească a fi fără folos. Poate că amărăciunea se manifestă în voce și severitatea în judecată. Să nu uităm însă că modul de manifestare este limba și vorbirea al simțămîntelor și toate acestea nu fac decît să îndepărteze pe Hristos și să mărturisesc zilnic împotriva lui, impietînd inimile celor pe care ai dori să-i salvezi.

Oare n-ar trebui ca analiza acestor probleme să facă pe fiecare creștin să fie mult mai solemn, mai categoric în hotărîrea lui de a fi mai credincios?

Ca credincioși, bărbați și femei care mărturisim a urmări sfințirea, ascultăm noi oare de Cuvîntul lui Dumnezeu? Este oare aluatul adevărului ascuns sau păstrat în inimă lucrînd în și asupra caracterului făcînd ca întreaga ființă să se conformeze voinței și căilor lui Dumnezeu? Comunitățile noastre au ne-

continuare în pag. 10

„APA VIETII...!“

„Țarina este lumea“ Mat. 13,38.

Odată cu razele din ce în ce mai călduroase ale soarelui de primăvară, ogoarele descătuseate din strisoarea zăpezii și asprimea gerului iernii, așteaptă hărnicia oamenilor pentru a fi pregătite pentru însămințare.

Tractoarele răstoarnă brazde lungi ce sînt apoi grăpate, după ce în prealabil pămîntul a fost saturat cu înrășămînte naturale și chimice. Din zori și pînă înserează lucrătorii ogoarelor sînt prezenți și activi în pregătirea recoltelor de miune, așa cum se muncește intens și în grădinile de zarzavat.

Este bine cunoscut faptul că fiecare soi de cereale, sau zarzavaturile care o anumită îngrijire, un sol deosebit, un timp anume pentru ca rodul să fie cît mai bogat. Pregătirea terenului este tot atît de importantă — avînd în vedere secerișul — ca și aruncarea semînței în pămînt. Iar pregătirea terenului cere timp, cere iscusință, răbdare și eforturi deosebite. Plantarea vitei de vie se face la un anumit timp, și într-un anumit fel, a orezului însă se face altfel, cu totul deosebit de semănatul griului și al porumbului.

Domnul Hristos a folosit adesea acest proces al semănatului, al creșterii, coacerii și al secerișului — în metafore pline de frumusețe și profunzime, pentru a vorbi despre creșterea și dezvoltarea Împărăției Sale printre fiii oamenilor (Mat. 13,3-9, 24-32, 36-43; Marcu 4,26-32; Ioan 4,35-38). El a vorbit despre felul cum crește firul de griu, arătînd că la început sămînța este aruncată în brazda pămîntului, după care la timpul potrivit apare un fir verde. Acest fir verde crește cu timpul, se dezvoltă și face spic care ajunge la maturizare, se coace și urmează secerișul. (Marcu 4,26-29). Cu toate acestea Domnul Hristos n-a vorbit niciodată de pregătirea ogorului. El n-a făcut decît să exemplifice acest lucru.

Modul în care Domnul Hristos se adresa fiecăruia dintre ascultătorii Săi, era specific nevoilor acestora, așa după cum pregătirea ogorului trebuie să tină seama de ceea ce urmează a fi semănat în acel ogor.

Femeii Samaritene de la fîntina lui Iacob, Domnul Hristos i-a vorbit despre apă... — vietii... apă pe care ea trebuia s-o scoată zilnic din fîntină pentru a putea supra-vieții (Ioan 4,7-15).

Mariei din Magdala acuzată de adulter și adusă înaintea Domnului. El, singurul care a înțeles-o i-a zis :

„nici Eu nu te osîndesc, du-te...“ Și numai după aceea Domnul Isus Hristos a putut să adauge cerința spirituală pe care ea avea nevoie s-o audă : „Și să nu mai păcătuiești“ (Ioan 8, 11).

ÎN MIJLOCUL POPORULUI

Domnul Isus Hristos a pregătit terenul pentru seceriș, coborînd în mijlocul oamenilor și amestecîndu-se printre ei, vorbindu-le despre lucrurile lor și dormind sub acoperișul lor. În acest fel El a lucrat ogorul pentru secerișul viitor al Evangheliei, călcînd pe drumurile prăfuite ale Palestinei și făcîndu-Se de folos la tot felul de oameni. Cei bogați erau bucuroși să-L invite la mesele lor. Cei săraci se simțeau onorați să-L aibe lîngă ei împărțind împreună piinea și peștele din puțina și sărăcăcioasa lor hrană.

Isus Hristos nu S-a limitat numai la pregătirea solului iudaic; ci El Și-a extins această lucrare... La El au venit unii străini de neamul lui Israel — sutașul al cărui rob era bolnav pe moarte (Luca 7,1-10) și grecii care doreau să vadă, să se întilnească cu Învățătorul (Ioan 12, 20-33).

Domnul Hristos în persoană a mers și la alții nu numai la „oile pierdute ale lui Israel“. El Și-a luat ucenicii și i-a dus în Samaria și i-a împrietenit cu acești oameni care erau urîți de poporul iudeu, așa cum se poate vedea din întimplarea cu femeia samariteancă și convertirea locuitorilor cetății Sihar (Ioan 4, 1-42). Domnul Isus Hristos a mers dincolo de granița de nord a Israelului aducînd speranță și vindecare femeii siro-fenicene și fiicei sale (Marcu 7, 24-30). Lucrarea Sa, începută într-un spirit de prietenie și dezvoltîndu-se într-o lucrare de slujire și predicare a Cuvîntului, nu cunoștea granițe.

Vorbînd despre modul Domnului Hristos de a transmite vestea cea bună a mîntuirii, serva Domnului spunea : „Numai metoda Domnului Hristos va aduce adevăratul succes în a ajunge la inima oamenilor. Mîntuitorul era în mijlocul lor ca unul care le dorea binele. El Și-a manifestat simpatia Lui față de ei, slujind nevoilor lor, cistigîndu-le astfel încrederea. Apoi le adresa chemarea... „Urmași-Mă, veniți după Mine“ (M.H./143).

Timpul ce se scurge de la data pregătirii ogorului la seceriș, este dependent de mai mulți factori. Unii dintre cei cu care Isus Hristos venea în contact luau imediat poziție pen-

tru Evanghelie. Tatăl băiatului chinuit de suferința lui a exclamat : „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele“ (Marcu 9,24).

Au fost și dintre cei care au amînat momentul hotărîrii lor, Nicodim, care a întilnit pe Domnul.. noaptea, a devenit la timp un ucenic al lui Isus Hristos, ca să-și poată oferi serviciile sale și miromeniile pentru îngroparea lui Isus (Ioan 19,39). Mulți dintre ascultătorii Lui au găsit curajul necesar ca să accepte pe Mesia în mod deschis în Ziua Cincizecimii, cînd „la numărul ucenicilor s-au adăus aproape trei mii de suflete“ (Fapte 2,41).

Cîțiva dintre aceia care au fost în legătură cu Isus n-au ales niciodată să-L urmeze. Să ne gîndim la Iuda.

Un lucru însă este sigur. Dacă așteptăm un seceriș bogat, atunci trebuie să pregătim bine ogorul inimii. Dacă trebuie să avem o legătură vie cu Domnul Hristos, ogorul inimii trebuie bine pregătit, și aceasta cere timp și eforturi. Cei care cultivă orez, trebuie să inunde terenul respectiv cu apă, să fertilizeze solul și să-l are cu grijă și în mod conștiincios.

Puțini vor fi aceia care vor lua atitudine pentru Dumnezeu și biserică Sa, dacă ogorul nu se pregătește așa cum trebuie.

Cînd Domnul Isus Hristos a prezentat ucenicilor Săi înțelesul parabolei neghinei din griu, El le-a spus că „Țarina este lumea“ (Mat. 13,38). Domnul Isus a rostit însărcinarea Evangheliei și porunca de a duce solia iubirii și răscumpărării „în toată lumea“ (Marcu 16,15; Mat. 28,19). El chiar a spus atunci : „Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în Iudea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului“ (Fapte 1,8).

Vizionarul Ioan a văzut Evanghelia predicată „locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărui semînții, oricărui limbii și oricărui norod“ (Apoc. 14,6). Aceasta înseamnă că urmașii și ucenicii Domnului Hristos sînt moștenitori ai acestui mandat care acoperă toate felurile de terenuri ce trebuie bine pregătite și îngrijite pentru un seceriș cît mai bogat. Pretutîndeni în lume, în Samaria și marginile pămîntului, mai sînt încă nevoi așa cum se mai găsesec terenuri necunoscute și negrijite, chiar în „Ierusalim“, adică în „familie“ și „comunități“, deci în biserică.

Pretutîndeni, în viața de fiecare zi sîntem datorii a folosi ocaziile ce le avem pentru aducerea la îndeplinire a mandatului pe care ni l-a dat Dumnezeu iubirii și al bunătății.

care dorește ca nimeni să nu piară ci să aibe viața veșnică (Ioan 3,16). Pentru aceasta este însă nevoie de iubire, spirit de sacrificiu, eforturi personale și ascultare deplină de Domnul Dumnezeu chemării noastre.

Pentru aceasta se cere îndeminare determinată de interesul pentru lucrul făcut, îndeminare ce are la bază iubirea, pentru ceea ce ești chemat să faci. În această lucrare fiecare dintre noi ca membri ai bisericii sintem direct chemați și ar trebui să fim mai bine echipați decît organizația bisericii în general, pentru a aduce la îndeplinire lucrarea chemării noastre.

Fiecare — după darul ce ne-a fost dat — să facem totul ca Evanghelia mîntuirii să fie auzită și primită în inimi ce au nevoie de sprijinul și iubirea divină.

Deoarece pregătirea terenului cere prezența și efortul nostru interesat și calificat este natural pentru urmașii și copiii Celui Atotputernic de a face totul pentru ca cei în mijlocul cărora trăiesc să vadă în viața și caracterul lor în cuvîntul și faptele lor, chemarea iubirii veșnice. Și fiecare categorie de ascultători trebuie să fie abordată într-un anumit fel. Apostolul s-a făcut iudeu... „ca, oricum să mințuiesc pe unii din ei“ (1 Cor. 9,20-22).

Aceasta înseamnă împreună simțire, iubire, sacrificiu de sine, in-

seamnă să treci dincolo de barierele înălțate de ură, gelozie, vorbire de rău, înseamnă să fii gata să fii de ajutor tuturor celor ce au nevoie de ajutorul tău; înseamnă să chemi în casa ta pe cel flămînd... după iubirea ta asemenea copiilor ce se joacă împreună; înseamnă să ieși din izolarea impusă de egoismul sau înstrăinarea ta, înseamnă a trece dincolo de hotarele comodității și indiferenței; înseamnă să alini suferința celor ce suferă; să împarți piinea cu cei flămînzi după piinea cea de toate zilele și cea veșnică; înseamnă să plîngi cu cei ce plîng și să te bucuri cu cei ce se bucură;

înseamnă a face ceea ce a făcut Domnul și Mintuitorul nostru cînd era asemenea nouă în trup omeneș: „a trăit pentru a face pe alții fericiți“.

Și atunci cînd acestea toate vor fi realități ale vieții noastre spirituale, să ne gîndim la seceriș și la cuvintele Domnului secerișului: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpînului tău“ (Mat. 25,21). Bucurie nu numai pentru cei ce seamănă, plantează sau seceră, ci și pentru aceia care ară pregătind ogorul, căci „țarina este lumea“, dar și inima și sufletul nostru.

„ALUATUL ADEVĂRULUI...!“

(urmare din pag. 8-a)

voie de puterea convertirii noastre. Aluatul răului, care lucrează neascultarea și care neagă și leapădă adevărul, trebuie să fie eradicat, îndepărtat complet din viața noastră și aluatul Cuvîntului lui Dumnezeu să fie implantat în inimă. Aceasta va lucra cu putere la remodelarea chipului lui Dumnezeu în om.

Lucrîndu-se astfel transformarea necesară lucrată de aluatul adevărului, sintem chemați să ne aducem la îndeplinire lucrarea chemării

noastre așa cum a definit-o Domnul Isus Hristos:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului“ (Mat. 28,18-20).

E. G. White

REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI

Îmbunătățirea condițiilor de tratament și odihnă

În cunoscuta stațiune balneară Borsec, din județul Harghita, s-au făcut în acest an intense pregătiri pentru îmbunătățirea condițiilor de odihnă și tratament, prin extinderea gamei de servicii și tratamente de recuperare puse la dispoziția solicitanților. Astfel, baza de tratament a fost supusă unor ample lucrări de renovare, care o fac de nerecunoscut chiar și pentru cei care n-au fost aici doar de anul trecut. Mai importantă este însă noua sa dotare cu aparate de fizioterapie și electroterapie — băi galvanice, curenți diadinamici, aerosoli, ultrasunete și altele. Totodată, pentru tratamentul afecțiunilor reumatismale s-a înființat o secție de împachetări cu nămol de turbă și masaj, prin acestea sporînd numărul procedurilor ce se efectuează aici. Ridicarea calității serviciilor, creșterea confortului în vilele de cazare, reamenajarea izvoarelor de apă minerală sînt alte acțiuni întreprinse în folosul oaspeților stațiunii.

O nouă instalație

Pe marea platformă petrochimică de la Brazi a început să producă

o nouă instalație de distilare atmosferică și în vid. Evenimentul a avut loc într-un moment deosebit pentru colectivul de oameni ai muncii din această unitate, și anume împlinirea a două decenii și jumătate de petrochimie pe platforma Brazilor.

— Instalația — ne spunea tovarășul inginer Alecu Popa, directorul combinatului — proiectată de Institutul de cercetare, inginerie tehnologică și proiectare rafinării Ploiești, a fost realizată și dotată cu utilaje și aparatură de automatizare, realizate în întregime în întreprinderile de specialitate din țară. Operațiile de conducere a proceselor sînt în totalitate automatizate, ceea ce asigură un înalt nivel al productivității muncii.

Laboratoare medicale

În orașele județului Cluj au fost construite, o dată cu noile obiective industriale, numeroase edificii sociale, între care Spitalul clinic de recuperare, Spitalul de boli infecțioase, Institutul oncologic, Clinica de boli profesionale, policlinici și dispensare medicale în Cluj-Na-

poca, precum și alte unități medico-sanitare în Turda, Dej, Cimpia Turzii, Huedin. Realizărilor de pînă acum în acest domeniu li s-au adăugat noile spații pentru laboratoare, dotate cu aparatură medicală modernă, ce asigură diversificarea investigațiilor și creșterea calității acestora pentru stabilirea diagnosticului și aplicarea de tratamente adecvate. Pe lîngă activitatea spitalicească, aici se desfășoară și cercetări științifice în vederea îmbunătățirii metodelor de diagnosticare și tratament a unor afecțiuni endocrine, precum și activități practice cu studenții de la Institutul de medicină și farmacie.

Din presa zilei.

CIMPINA — Casă solară

„URMIND METODELE DE LUCRU ALE DOMNULUI HRISTOS...!”

„Mare este secerișul, dar puțini sînt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Mat. 9, 37-38).

Pe cînd Domnul Isus predica, Sfînta Scriptură ne spune, că El a văzut mulțimile și a fost mișcat, I s-a făcut milă de ele, de starea spirituală în care se găseau acestea. Ele se aflau într-o stare de îngrijorare din punct de vedere religios, de neliniște și uimire. Conducătorii religioși care ar fi trebuit să-i învețe și să-i conducă pe calea cea dreaptă a adevărului, i-au împovărat cu rînduicli religioase apăsătoare care nu aveau nici o bază scripturistică.

Ni se spune că „Domnul Hristos a văzut boala și suferința, nevoile și degradarea spirituală a mulțimilor ce-L urmau” (6T/254). Dar ceea ce El a văzut atunci și mila pe care a simțit-o El pentru „fiii lui Abraam” se întinde pînă în zilele noastre. „Lui I-au fost înfățișate nevoile și necazurile omenirii din toată lumea. Problemele celor de sus ca și ale celor de jos, ale celor mai onorați, ca și ale acelor care sînt cei mai decăzuți. El a văzut suflete care doureau binecuvîntările pe care El venise să le aducă, suflete care aveau nevoie numai de cunoașterea harului Său pentru a deveni fii ai Împărăției Sale” (Idem). În același pasaj servea Domnului face următoarea aplicație: „Aceeși nevoie există și astăzi”.

Domnul Hristos a folosit două frumoase ilustrații pentru a caracteriza nevoia spirituală a celor din timpul Său. În primul rînd ei erau „asemenea unor oi fără păstor” — necăjite, risipite, fugind de fiarele sălbatice ce le amenințau viața (Mat. 9,36). Unele erau rănite, nemaștiind încotro să meargă.

El a mai asemănat pe aceia care veneau să-L asculte cu un seceriș bogat. Ei erau gata pentru seceriș. Dar lucrarea cea mare a secerișului se afla într-un izbitor contrast cu lipsa lucrătorilor necesari. Și Domnul Hristos a subliniat în mod clar acest lucru. În acel timp populația Galileei era grămădită în aproximativ 200 de orașe și sate. În comparație cu aceasta, ucenicii și urmașii Lui de atunci erau puțini.

Cu aceeași ocazie Domnul Hristos a oferit și calea de a face față acestei nevoi urgente. „Rugați dar” a spus El „pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Mat. 9,38).

ASTĂZI MAI MULT CA ORICÎND

Nevoia cea mare la care făcea referire Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului acum aproape două mii de ani, cum și soluția oferită de El, rămîn valabile și astăzi, așa cum au fost totdeauna valabile. Mulți foarte mulți sînt aceia care caută în mod disperat un mod de viață. Se caută căi și metode de rezolvare a problemelor economice, politice și rasiale, probleme ce stau să izbucnească în multe părți ale lumii. Viața de familie este amenințată, existînd primejdia destrămării a ceea ce constituie baza și viitorul societății. Peste toate acestea primejdia nucleară amenință civilizația actuală. Și lista problemelor omenirii de astăzi mai poate fi completată. Omenirea are nevoie de liniște, de conducători înțelepți și de un spirit de înțelegere și îngăduire reciprocă.

Din punct de vedere religios și astăzi, mai mult poate ca pînă acum, este nevoie ca întreita solie îngerească să fie cunoscută și trăită de cei ce se numesc urmași ai lui Hristos. La începutul acestui secol servea Domnului spunea: „Biserica, lumea are nevoie de bărbați care să lucreze așa cum a lucrat El pentru alinarea suferințelor și pentru cei păcătoși. În adevăr sînt mulți aceia care au nevoie să fie ajutați. În multe părți ale lumii este multă suferință, foamete și păcat. Pretutindeni se află — cei cărora trebuie să le fim de folos — cei slabi, neajutorăți, neștiutori și decăzuți” (Idem).

Domnul Dumnezeu dorește ca toți urmașii Săi să se facă de folos semenilor lor; lucrînd astfel în vederea secerișului, așa cum spunea Domnul Hristos. În timp ce mulți sînt conștienți de faptul că trebuie să se facă de folos tuturor spre binele lor și al aproapelui rămîne totuși întrebarea, cum să facă acest lucru? Cum să răspundă dorinței Mintuitorului de a scoate secerători la secerișul Său? Răspunsul cel mare este acela de a urma exemplul oferit de Domnul Isus Hristos. În Evanghelia după Matei (9,35-38), Isus Hristos ne prezintă trei principii, meru actuale, ale lucrării în vederea secerișului, principii ce sînt tot atît de valabile și astăzi, așa cum au fost și pînă

acum. De fapt ele stau la baza tuturor metodelor adevărate, reale. Urmindu-le vom fi eficienți în activitatea noastră, plini de Duhul Sfînt în viața noastră religioasă și martori pentru Dumnezeu.

PRIN RUGĂCIUNE

Domnul Isus Hristos, a spus ucenicilor Săi să se roage pentru că Dumnezeu să scoată lucrători la secerișul Său. Dumnezeu a ales ca să intervină, să răspundă rugăciunilor celor ce simt această nevoie. Mintuitorul știa de asemenea că toți aceia care se roagă în mod sincer pentru lucrători și pentru seceriș, vor primi răspuns la cererile lor, care corespund cu nevoile lucrării prevăzute în Planul de Mintuire.

Noul Testament ne arată că rugăciunea este în mod intim legată de succesul vieții și activității noastre spirituale. Biserica s-a rugat pentru Barnaba și Saul cînd au fost puși deoparte pentru lucrarea lor (Fapte 13,3), iar cei trimiși de biserică (Pavel) se rugau pentru comunitatea lor (Rom. 1,9; Ef. 1,16).

Unele binecuvîntări și succese vin numai ca rezultat al unor rugăciuni stăruitoare. Acest fapt este bine ilustrat în cazul orbului Bartimeu (Marcu 10,46-52). Domnul Hristos l-a întrebat: „Ce vrei să-ți fac?” Bartimeu a răspuns: „Rabuni, să capăt vederea”. După ce a cerut, Bartimeu a fost vindecat.

Adesea nu avem succes în activitatea noastră spirituală pentru că nu cerem, sau nu cerem cum trebuie (Iacob 4,2).

Ar trebui să ne prindem puternic de fîgăduințele lui Dumnezeu și să ne îndreptăm zilnic rugăciunile noastre către Dumnezeu, pentru și în folosul celor din jurul nostru. Să rugăm pe Bunul Dumnezeu ca prin puterea Duhului Său Cel Sfînt El să intervină în viața aceluia pentru care ne rugăm, iar noi să conlucrăm cu Duhul lui Dumnezeu la realizarea obiectivelor pentru care ne rugăm. În același timp trebuie să fim dispuși a face totul — a jertfi din timpul nostru, mijloacele și influența noastră — pentru realizarea obiectivelor pentru care ne rugăm.

Cineva spunea că „adevărată rugăciune este un exercițiu spiritual foarte profund, care cere disciplina

intelectuală și concentrarea interioară cea mai deplină". Rugăciunea este un privilegiu și o lucrare. Ca să avem succes trebuie să fim în totul consacrați și încredințați în ajutorul divin.

De aceea atunci când răspundem chemării Domnului Hristos de a ruga pe Domnul secerișului să scoată lucrătorii la secerișul Său, trebuie să ne rugăm de asemenea ca Dumnezeu să ne facă pe fiecare dintre noi vase și instrumente potrivite care să fie folosite de El ca martori ai Săi. Femeii de la fântina lui Iacob Domnul i-a spus: „Dar oricui va bea din apă, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țigși în viața veșnică” (Ioan 4,14).

PRIN CUVÎNT

Aceia care lucrează pentru seceriș trebuie să fie dispuși să vorbească despre vestea cea bună a mântuirii oferite de Dumnezeu prin Isus Hristos. Iar lucrarea aceasta de vestire, constituie o mărturie totală ce cuprinde atât cuvintele cit și acțiunea. Căci a spune un lucru și a trăi altceva cu totul diferit sau opus, aceasta este ipocrizie.

S-a spus că a da mărturie despre ceva, este asemenea unui cerșetor care spune altui cerșetor unde poate găsi piine. Este adevărat. Dar tot atât de adevărat este și faptul că mărturia cerșetorului, va fi cu adevărat eficientă, numai atunci când el arată bine hrănit sau sătul.

Un mare evanghelist istorisește cum a ilustrat el realitatea harului mântuitor al Domnului Hristos în viața sa. „Timp de mulți ani am lucrat în... și am dat sfaturi celor ce se luptau cu problema luării unei hotăriri. Adesea sfătuiaș pe

cei ce veneau la mine să mă însoțească pînă la cîteva case de biroul meu, unde se afla o mare statuie a lui Atlas, figura unui om bine făcut, plină de simetrie și frumusețe, cu mușchi întinși și puternici ținea poavă de deasupra lui. Acesta, spunea el celor ce căutau sfat la el, este un fel de viață, care încearcă să ducă lumea pe umerii săi. Dar vino să-ți mai arăt ceva, spunea evanghelistul. Nu departe de această statuie, într-o biserică, se afla în spatele altarului o mică statuie înfățișînd pe Isus Hristos ca un copil de 8—9 ani, care făcea să se observe că fără vreun efort ținea globul pămîntesc într-o mină. În felul acesta, spunea cel în cauză, ceea ce doream să spun era reprezentat în mod grafic, ușor de înțeles.”

Nimic ce este forțat, fabricat, improvizat, ci mărturia noastră trebuie să pornească natural din experiența noastră zilnică cu Hristos. O comunitate sau biserică lucrătoare este o comunitate sau biserică ce crește, se dezvoltă și chiar actul de a ajuta pe alții este, în sine tocmai ceea ce avem nevoie pentru propria noastră dezvoltare spirituală.

Faptele 1,8 face referire la responsabilitatea creștină față de datoria de a da mărturie, iar 1 Petru 3,15 sfătuiește mai departe că aceasta trebuie să fie o mărturie bine informată și inteligentă: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blindețe și teamă”.

Pe lingă posibilitatea pe care o avem de a fi martori și a vorbi despre „nădejdea noastră” în familie, în comunitate și în orice alte ocazii, să facem un pas mai departe și să învățăm Cuvîntul lui Dumne-

zeu (Mat. 28, 19,20; Col. 3,16), și de asemenea să ajutăm pe alții ca să asculte de el.

PRIN ACȚIUNE

Domnul Hristos a spus că noi trebuie să ne rugăm pentru ca Domnul să scoată „lucrători” (Mat. 9,38). O traducere mai „ad litteram” ar spune să determinăm pe lucrători să vină. Aici se sugerează ideea urgenței și a unei lucrări ce obligatoriu trebuie făcută. Să reținem timpul întîrziat și nevoia cea mare a omenirii de „lucrători” ce trebuie să acționeze cu o eficiență divină.

Acest gînd este subliniat din nou de către Domnul Hristos în însărcinarea cea mare, sau mandatul dat Bisericii Sale (Mat. 28, 19-20). În textul original grec verbul tradus cu „mergeți” este la participiu „mergînd” sau „în timp ce mergeți” cu alte cuvinte, noi trebuie să facem acest lucru totdeauna și oriunde ne-am afla. Această lucrare nu trebuie să fie sporadică, ci orice facem și oriunde ne găsim, viața noastră să mărturisească despre credința noastră deci de a fi „o mireasmă de viață spre viață”.

Lucrarea ce stătea înaintea ucenicilor Domnului Hristos nu era aceea de a merge peste mări spre a îndeplini mandatul dat lor de învătătorul lor cerese, ci ceea ce spunea mai tîrziu apostolul Pavel: „Călcați pe urmele mele, intrucît și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11,1).

Fiecare dintre noi sintem confrunțați cu acest adevăr. De aceea din iubire față de Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru Isus Hristos, să ne reconsacram slujirii Sale, fiind martori ai Lui prin rugăciunile, vorbirea și lucrarea noastră.

5 — SĂPTĂMÎNA DE RUGĂCIUNE

„PLOAIA TIMPURIE ȘI TÎRZIE...!”

„Plugarul așteaptă roada scumpă a pămîntului, și o așteaptă cu răbdare, pînă primește ploaia timpurie și tîrzie” Iacob 5,7.

Atunci cînd vorbim de ploaie, de apă și de seceriș, folosim în vorbirea noastră termeni familiari. Vorbim despre lucruri practice bine cunoscute. Într-un anumit sens, apa este sinonimă cu viața. Vara pe un timp de caniculă, ne bucurăm cu toții de binefacerea unui pahar cu apă rece. Folosim apa să spălăm, să curățim, să gătim, să răcim sau să încălzim. Pămîntul pîrjolit își deschiide gura pentru a bea apa atât

de necesară a ploii, după un timp de secetă și uscăciune. Lucrătorii ogoarelor se bucură nespus atunci cînd ploaia mult așteptată cade pe pămîntul însetat, căci ea este garanția că viața va continua și că miine, piinea cea de toate zilele va fi pe mesele noastre.

Cînd plugarul privește înainte spre un seceriș bogat, el este conștient și gata să depună toate eforturile, să folosească toată energia

pentru a asigura — în ceea ce-l privește — un seceriș bogat.

Întorcîndu-ne la Cuvîntul lui Dumnezeu și aplicînd cele de mai sus la cele spirituale descoperim că aceste cuvinte simple folosite zilnic, APA și SECERIȘ sint pline de semnificații spirituale. Astfel de cuvinte folosite cu pricepere de către scriitorii Bibliei, ne ajută să înțelegem mesajul lui Dumnezeu.

„Dacă urmași Domnului Hristos vor să crească până 'la starea de om mare, la înălțimea staturii plină-tății lui Hristos' (Ef. 4,13), atunci ei trebuie să mănince 'piinea vieții și să bea din apa mântuirii' (A.A. 284-285).

Asemenea femeii din Samaria, fiecare dintre noi ne aflăm în mare nevoie de apa spirituală.

NECESITATEA PLOII

Noi știm că ploaia este necesară pentru producerea hranei de care avem nevoie. După apostolul Iacob, „plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare până primește ploaia timpurie și tirzie” (Iacob 5,7).

Aici este înfățișat un tablou natural, dar care conține o mare solie spirituală. Serva Domnului ne face să înțelegem ce cuprinde în sine metafora aceasta a ploii atunci cînd o aplicăm domeniului spiritual. „Sub figura ploii timpurii și tirzii ce cade în țărlile Orientului apropiat în timpul înșămînțării și al secerișului, profeții evrei profetizau revărsarea harului spiritual într-o măsură extraordinară asupra bisericii lui Dumnezeu. Revărsarea Duhului Sfînt în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii și rezultatul a fost minunat... Dar spre încheierea secerișului istoriei Planului de Mîntuire o revărsare specială a harului spiritual este făgăduită pentru a pregăti biserica pentru venirea Fiului omului. Această revărsare a Duhului Sfînt este legată de căderea ploii tirzii, și pentru această nouă măsură de putere spirituală ce se adaugă, cei credincioși trebuie să îndrepte cererile lor către Domnul secerișului” (Idem/54-55).

Secerișul marchează încheierea sezonului activității și este un timp de separare. Griul este strîns în grînare, iar neghina și buruienile sînt date focului. Lecția este clară. Domnul spune, vorbind despre pîlda neghinei: „Secerișul este sfîrșitul veacului” (Mat. 13,39). De aceea Domnul mustră și sfătuiă în același timp pe ucenici să privească holdele „care sînt albe acum, gata pentru seceriș (Ioan 4,35).

În cartea Apocalipsului, vizionarul Ioan ne dă o descriere izbitoare a Fiului omului, care vine pe un nor alb. El poartă pe cap o coroană de aur și în mină are o seceră ascuțită. Un înger iese din templu și se adresează Fiului omului: „Pune seceră Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt”. (Apoc. 14,15)

SEMNE IZBITOARE

Mai este oare nevoie să ne punem problema dacă cele spuse de Domnul Hristos sînt realități ale zilelor noastre? Cu siguranță că nu!

Este realitate că secerișul de care vorbea Mîntuitorul acum două mii de ani este în adevăr copt. Dar dacă cei ce formează poporul lui Dumnezeu de astăzi nu au o legătură vie și continuă cu Izvorul creșterii și dezvoltării spirituale, ei nu vor fi gata pentru a se implica în acest seceriș.

Răspunderea noastră este aceea de a fi martori pentru Dumnezeu. Este o realitate faptul că Domnul așteaptă din partea fiecăruia dintre noi să ne facem partea ce ni se cuvine, și la care sîntem chemați în a fi martori pentru Dumnezeu în lumea aceasta.

Domnul ne-a dat un minunat exemplu lucrînd zi după zi pentru binele și fericirea prezentă și veșnică a fiecărui om în parte. El a petrecut o mare parte de timp în discuții personale cu persoane individuale. El a vorbit cu Nicodim noaptea. El a satisfăcut setea spirituală a femeii din Samaria. El s-a luptat pentru a reține lingă El pe tînărul bogat. Lucrînd cu acestia, El a lăsat să se înțeleagă faptul că fiecare persoană este scumpă înaintea lui Dumnezeu.

Este timpul să ne întrebăm dacă realmente Duhul Sfînt locuiește în noi, astfel încît să putem fi sensibili față de conducerea și călăuzirea Duhului Sfînt în viața fiecăruia dintre noi.

BOTEZAȚI CU DUHUL SFÎNT

Mai înainte ca Domnul Isus Hristos să pornească la marea Sa lucrare de a pregăti pe cei din vremea Sa pentru Împărăția lui Dumnezeu, El a fost uns cu Duhul Sfînt.

La sinagoga din locul Său de naștere — în Nazaret, El a putut cu încredere să citească din cartea profetului Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia” (Luca 4,18; Is. 61,1).

Asa după cum Ioan Botezătorul a profetizat despre Mesia care avea să vină, el a scos în evidență faptul că El avea să fie botezat „... cu Duhul Sfînt și cu foc” (Mat. 3,11). Acest făgăduit botez cu Duhul Sfînt a fost acela care a făcut pe apostoli să fie martori plini de putere pentru Domnul Isus Hristos.

Sub puterea Duhului Sfînt Petru a predicat cu putere în Ziua Cincizecimii și mai bine de 3.000 persoane au fost botezate. Și aceasta într-o singură zi. Sub conducerea Duhului Sfînt, Filip a ciștigat Samaria pentru Hristos.

Prin lucrarea minunată a lucrării de sfințire, continuăm să creștem mai mult și tot mai mult în Duhul. Pe măsură ce continuăm a rămîne în Hristos „sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 13,18).

Cu siguranță că „ploaia timpurie” ce a udat din plin biserica primară, va cădea și asupra noastră. Experiința puternică din Ziua Cincizecimii va fi trăită de asemenea și în biserica cea adevărată a lui Dumnezeu. Și acest lucru chiar acum. Făcînd planuri pentru activitatea bisericii, să fim siguri de sprijinul puternic al Duhului Sfînt.

Mai înainte ca Duhul Sfînt să coboare cu putere asupra ucenicilor, toți erau un cuget, deci uniți, într-un spirit de rugăciune și așteptare. Toate deosebirile dintre ei erau îndepărtate; ei erau acum gata pentru primirea Duhului Sfînt. Și El S-a revărsat asupra lor.

Ziua Cincizecimii stă ca o experiență deosebită în viața primei biserici creștine, pentru că ea marchează inaugurarea unei noi ere, unei noi dispensațiuni și anume dispensațiunea Duhului Sfînt. Ea a venit în armonie cu planul lui Dumnezeu de mîntuire și de împlinire a profeției din Ioel: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și ficele voastre vor proroci, bătrînii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii” (Ioel 2,28).

Puterea Duhului Sfînt este aceea care ține biserica pe drumul dezvoltării ei în ciuda dificultăților. Petru și ceilalți ucenici au pornit după Ziua Cincizecimii, după porunca și mandatul Domnului Hristos, mărturisind despre El și jertfa Sa ispășitoare în ciuda poruncii mai marilor poporului Israel de a nu mai vorbi despre acest lucru. Făgăduința puterii și porunca lui Isus cel înviat de a merge în toată lumea, la toate națiunile, a fost totdeauna înaintea lor.

Cu siguranță Duhul Sfînt a inspirat bărbați ca Wycliffe, Huss, Luther, Calvin și Zwingli. Acești bărbați au fost neobosiți martori pentru Isus Hristos, așa cum au fost toți bărbații lui Dumnezeu din toate timpurile. Unii dintre ei, asemenea lui Huss, chiar cu viața lor. Prin lucrarea iubirii lor, adevărul lui Dumnezeu a fost păstrat — așa cum îl avem astăzi — pentru folosul nostru — și niciodată n-ar trebui să uităm grupul cel nobil al pionierilor dezamăgiți din mișcarea adventă. Duhul Sfînt a fost binecuvîntarea și puterea lor deasemenea.

NĂSCUT DIN NOU!

Domnul Isus Hristos a fost un om al Duhului Sfînt: „El a primit zînic un nou botez al Duhului Sfînt” (O.L./139). Prin ploaia timpurie din Ziua Cincizecimii, El a plantat biserica. De atunci, „ploaia Duhului Sfînt” de-a lungul timpului, a ținut biserica vie. Ploaia tirzie, făgăduită de El, va maturiza și va coace secerișul final. Tot așa cum un om este născut din nou din „apă și din Duh”, tot astfel revărsarea ploii tirzii a Duhului Sfînt va pregăti secerișul de pe urmă.

continuare în pag. 14

„STRINGEREA SECERIȘULUI...!”

„Și cînd este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul” (Marcu 4, 29).

— Botezul este punctul central din viața bisericii lui Dumnezeu.

Privesc adesea o fotografie îngălbinită de vreme, înfățișînd un botez la Marea Neagră... O zi de vară cu un cer albastru, iar pe fața întinsului de apă briza mării făcea ca fața apei să se încrețească. Un grup de cîteva zeci de persoane îmbrăcate în halate albe, purtau pe fața lor întipărirea păcii și a bucuriei lăuntrice ce-i stăpînea, după cuvîntul spus de Mintuitorul Hristos, „și învățați de la Mine căci Eu sînt blind și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Printre cei ce au fost atunci botezați se aflau și cei ce mi-au dat viață și m-au înconjurat cu iubirea lor.

Și un alt tablou, de data aceasta desprins din galeria amintirilor mele, mi se înfățișează. Era în primăvara anului 1941 la Seminarul Teologic din Brașov, unde cîteva persoane au fost coborîte în apa

botezului de către pastorul comunității Brașov-Școala, printre ei și cel ce redă aceste rînduri.

Cu fiecare ocazie Duhul Cel Sfînt al lui Dumnezeu demonstrează puterea ispășitoare a jertfei de pe Calvar și a Mintuitorului și Răscumpărătorului nostru, făcînd din fiecare eveniment un moment memorabil în viața noastră spirituală.

SECERIȘ PRIN BOTEZ

Lucrarea secerișului prin botez este un moment central în viața Bisericii lui Hristos. Cînd cel ce este gata să coboare în apa botezului dă mărturie despre legătura lui spirituală cu Isus Hristos prin botez, mărturisește atunci că procesul cel lung și adesea dureros pe care-l trăiește cel ce trece prin experiența nașterii din nou își are o fericită împlinire, iar noi ca conlucrători cu Dumnezeu am conlucrat cu cerul la

ciștigarea biruinței asupra ceea ce este firesc. Dar în acel moment al „secerișului” și cel în cauză și pastorul și ceilalți care au conlucrat la realizarea acestui moment deosebit din viața individului, a comunității și a bisericii spun cu bucurie: „Toate eforturile, zburciunile, și adesea lacrimile neputinței... au meritat să fie aduse: Căci nimic nu este prea mult sau în zadar atunci cînd este vorba de mîntuire”.

Cîtă pace, liniște și binecuvîntare este să trăim astăzi în deplină cunoștință de adevărul întreitiei solii pe care sîntem datorți să-l facem cunoscut celor ce-i iubim, să trăim noi înșine și să dăm mărturie prin viața noastră de cea ce a făcut pentru noi și pentru omenire Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Niciodată n-a fost mai necesar ca astăzi ca mărturia vieții noastre să fie puterea care să întărească cele ce spunem și predicăm.

Dumnezeu revarsă Duhul Său Cel Sfînt în multe inimi și în experiența spirituală a multora din multe părți ale lumii. Și încheierea legămîntului prin botez a celor ce trăiesc experiența nașterii din nou, ne face să exclamăm împreună cu psalmistul: „Lăudați pe Domnul căci mare este bunătatea Sa față de fiii oamenilor”.

Dar tot atît de adevărat este că din cînd în cînd în comunitățile noastre ne trezim la realitatea dureroasă a cazurilor de apostazie, de pierderea credinței și acțiunea bisturiiului organizației care trebuie să intervină pentru a se păstra sănătatea și viața corpului bisericii. Pentru ce trebuie să trecem prin astfel de experiențe triste și pline de semnificație? Putem face ceva pentru a preintîmpina aceste experiențe dureroase? Ne-am întrebat care să fie oare cauza unor asemenea situații? Este oare pregătirea pentru botez insuficientă?

În iubirea Sa Dumnezeu a dat sfaturi cu privire la felul în care trebuie să fie pregătiți pentru botez cei care doresc să încheie un legămînt cu Dumnezeu.

Noul Testament vede biserica lui Dumnezeu asemenea unei clădiri, asemenea unui templu. Temelia ei este pusă de lucrarea profeților și apostolilor, în timp ce Isus Hristos, Stîncă Veacurilor, este piatra din capul unghiului. Poporul lui Dumnezeu trebuie să zidească pe această

„PLOAIA TIMPURIE ȘI TÎRZIE...!”

(urmare din pag. 13-a)

Tuturor celor care sînt gata să coopereze cu El, Domnul Isus Hristos, Domnul secerișului le spune: „Cu atît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce i-L cer” (Luca 11, 13). Serva Domnului spunea: „Ceea ce avem noi nevoie este botezul cu Duhul Sfînt. Fără acesta, nu sîntem pregătiți a merge și a ne îndeplini lucrarea chemării noastre, așa cum n-au fost pregătiți și gata ucenicii după crucificarea Domnului” și înainte de Ziua Cincizecimii (1 SM/411).

Cînd Domnul Isus Hristos vorbea cu femeia din Samaria la fîntina lui Iacob al cărei nume nu ne este făcut cunoscut, El a subliniat nevoia ce aceasta o avea de apa vieții. Dacă dorim prin Duhul Sfînt, El ne va da atît de mult dorita apă necesară pregătirii secerișului.

„O, cîtă nevoie avem de prezența divină! Căci fiecare lucrător ar trebui să prezinte lui Dumnezeu în rugăciune nevoia lui după botezul Duhului Sfînt. Grupe de rugători ar trebui să se strîngă la un loc pentru a cere lui Dumnezeu un ajutor deosebit, să ceară înțelepciunea ce-

rească, ca poporul lui Dumnezeu să poată ști cum să-și planifice și cum să aducă la îndeplinire lucrarea ce o are de făcut” (T.M./170). Ca biserică trebuie să avem o viziune globală a lucrării și chemării noastre, a răspunderii și mandatului ce-l avem din partea lui Dumnezeu. Dar lumea începe pentru noi acolo unde ne găsim noi înșine.

Tempul reinviiorării de la fața lui Dumnezeu este sosit. Să nu neglijăm datoria prezentă și ocaziile ce le avem azi.

Serva Domnului spunea: „Astăzi noi trebuie să avem vasul ființei noastre curat, ca să fie gata să primească mana cerească, gata pentru ploaia tîrzie. Căci ploaia tîrzie va veni, și binecuvîntarea lui Dumnezeu va umple fiecare suflet care este curățit de orice întinăciune. Este lucrarea noastră astăzi aceea de a ne supune sufletele, viața și ființa noastră lui Hristos, ca să putem fi gata, pentru timpul reinviiorării de la fața lui Dumnezeu, pregătiți pentru botezul cu Duhul Sfînt” (Ev./702).

Să ne rugăm deci pentru ploaia tîrzie atît de necesară pentru coacerea secerișului.

temelie. Fiecare membru al bisericii Sale, devine o piatră vie în templu Său (Ef. 2, 20-22).

Pietrele templului lui Dumnezeu sînt unice și prețioase. Ele sînt „pietre vii” (1 Petru 2,5). Nu numai că ele fac parte din templu, ci ele sînt deasemenea instrumente în aducerea de noi pietre care să completeze acest magnific templu. Aceste noi pietre sînt cei ce se adaugă bisericii constituind familia bisericii lui Dumnezeu.

Construcția acestui templu nu este o lucrare a hazardului. Pentru a asigura succesul acestei construcții Dumnezeu în persoană a făcut planurile și a pus temelii. Orice abatere de la cele stabilite de Dumnezeu va avea ca rezultat... dezamăgire și inevitabilă pierdere.

Meșterul Zidar atrage atenția spunînd: „Fii atent cum zidești și ce materiale folosești. Mai curînd sau mai tîrziu calitatea lucrării tale va fi dată pe față. Este de cea mai mare importanță de a aduce la templu materiale care să reziste la proba focului — încercări, ispite, conflicte, necazuri și descurajări — aduse asupra ta de vrăjmașul sufletelor”.

Putem însă fi siguri că cel sincer care prezintă în mod credincios cuvîntul vieții, conducînd bărbați și femei pe calea sfințirii și a păcii, aduce pe temelii materiale care vor rezista, iar în Împărăția Cerului va fi onorat ca un constructor înțelept (A.A./598).

Prelegerea noastră vrea să ne facă să ne cercetăm, să vedem dacă materialele pe care noi le aducem la ridicarea acestei construcții spirituale sînt în armonie cu principiile stabilite de Dumnezeu pentru construcție. Folosind o altă metaforă și anume ilustrația secerișului, Domnul Isus Hristos scoate în evidență momentul în care materialul — griul — a atins calitatea dorită.

PROBLEMA CRUCIALĂ

Iată care este întrebarea crucială: „Cînd este griul gata pentru seceriș?” Răspunsul Sfintei Scripturi este simplu: „Cînd griul este copt”. Dar urmează în mod normal întrebarea: De unde știm cînd griul este copt, gata pentru seceriș, sau cum putem evalua faptul că se poate intra în holde și secerișul să înceapă? Dumnezeu ne-a dat criteriile pentru evaluarea relațiilor materiale pentru construcții, sau cînd secerișul este copt, sau cînd

cineva este gata pentru a încheia legămîntul botezului.

Evanghelia ne arată că griul se coace sub efectele combinate ale auzirii Cuvîntului lui Dumnezeu, acceptării lui, și aducerii de roade (Marcu 4,20). Aceste trei experiențe, criterii ale maturității, trebuie să fie prezente, să fie realități în viața spirituală a celui în cauză mai înainte de a coborî în apa botezului. Adesea sînt cazuri în care cineva aude Cuvîntul și uneori chiar îl acceptă. Dar nu aduce roade și atunci este neînțelept să începem secerișul, pentru că... secerișul nu este copt. Trebuie ca experiența convertirii să cuprindă inima. „Cînd adevărul este primit ca... adevăr de către inimă, el a trecut deja prin conștiință și a captivat sufletul cu principiile lui curate. El este așezat în inimă de către Duhul Sfînt care prezintă minții frumusețea lui, a cărei putere transformatoare se va vedea în caracter” (Evangh./291).

Astfel putem concludiona că greșeala de a nu pregăti temeinic pe cei ce vor să încheie legămîntul lor cu Dumnezeu prin botez, a fost un izvor de slăbiciune și apostazie în biserică.

Pregătirea pentru acest act este mai bine realizată atunci cînd noi înțelegem bine însemnătatea acestei sfinte orînduiri. Actul botezului înseamnă că cel în cauză experimentează moartea și învierea Domnului nostru Isus Hristos, murînd față de păcat și înviind împreună cu Hristos la o viață nouă, prin crucificarea sau moartea față de viața firii celei vechi, pămîntești.

Păcatele lui sînt șterse (Apoc. 22, 16) și el începe o viață cu totul nouă (Rom. 6,3-6). Botezul este o declarație publică cum că cel care încheie acest legămînt a rupt orice legătură cu păcatul, nu mai slujește celui rău și a devenit un membru al familiei cerului, un copil al lui Dumnezeu.

Avînd în vedere sfințenia acestei orînduiri „testul uceniciei” trebuie cu grijă aplicat candidatului de botez pentru a se determina dacă aceia care mărturisesc a fi convertiți nu fac decît să ia numele de Adventiști de Ziua a Șaptea, sau dacă ei iau poziție de partea Domnului Hristos, ieșînd din lumea păcatului și neatingîndu-se de aceea ce este necurat (2 Cor. 6,17) (T.M./128). Pe de altă parte, trebuie avută multă grijă ca să nu ajungem pînă acolo ca să judecăm motivele pentru care cineva cere să fie botezat. În

însărcinarea pe care a dat-o Domnului Hristos El subliniază nevoia, deci obligativitatea de a învăța pe aceștia să „păzească tot ce v-am poruncit” (Mat. 28,20). Sintem dator să pregătim bine, temeinic pe cei ce doresc să se boteze, „în adevărurile mintuitoare ale Evangheliei” (6T/11) și care sînt cuprinse în întreita solie ingerească din Apocalips 14.

Credincioasa proclamare a întregii solii ingerești produce un seceriș bun din punct de vedere calitativ și este caracteristic celor „ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12). Unii ca aceștia nu sînt numai gata pentru botez dar ei sînt pregătiți și pentru a întîmpina pe Domnul cînd El va reveni. Căci secerișul final va avea loc la revenirea Domnului Isus Hristos. Și așa cum ne spune vizionarul Ioan, atunci Domnul Hristos în persoană, va avea o seceră în mină, El va seceră și va stringe rodul holdelor pentru veșnicie” (Apoc. 14,14-16). Apoi El va conduce pe cei mintuiți în slava Împărăției Sale.

De aceea, fiecare dintre noi care am încheiat un legămînt al ascultării și slujirii, trebuie să fim conștienți cu Mintuitorul nostru în marea lucrare a secerișului. Ce minunat privilegiu, și ce răspundere avem înaintea lui Dumnezeu și a mintuirii noastre.

Privilegiul și răspunderea de a ne pregăti pe noi și poporul bisericii Sale pentru a sta în Ziua Judecării și a revenirii în slavă a Fiului lui Dumnezeu ne aparțin.

Să nu uităm risipa de iubire pe care a făcut-o cerul și Domnul Isus Hristos atunci cînd a coborît pe pămînt și a luat trup omenesc, făcîndu-Se asemenea nouă. Să-L privim atunci cînd pe crucea Golgotei în dureri ce nu pot fi percepute de noi, purtînd pentru noi și în locul nostru plata păcatelor noastre, pentru ca eu și dumneavoastră să ne putem bucura de darul vieții veșnice acum și în veșnicie.

Putem să ne împotrivim unei astfel de iubiri? Putem să-I întorcem spatele după ce am văzut cît de bun este Domnul? Nu este oare răspunsul corect și drept al inimii noastre, acela de a ne reconștrui viața noastră pe altarul ascultării și slujirii Lui ca conștienți ai lui Dumnezeu în marea lucrare a secerișului și a încheierii lucrării Sale?

„SA CAUTE... ȘI SA MINTUIASCA...!”

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut” Luca 19,10.

— „Slujind celor ce au fost cindva membri ai bisericii noastre” —

Acuzat fiind că „primește pe păcătoși și că mincă cu ei” (Luca 15,2) Domnul Isus Hristos prin pilda cu oaia cea pierdută (Luca 5, 4—7), a spus celor de atunci și nouă celor de astăzi că este „mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește”. Dacă în cer și în mijlocul comunității și bisericii de pe pământ este bucurie atunci cind cineva trăiește experiența convertirii și a nașterii din nou, tot la fel este întristare atunci cind din trupul bisericii unui membru aleg să ne părăsească, și deci trebuie să fie excluși, sau datorită îndepărtării de adevăr, de trăirea lui, comunitatea trebuie să intervină, după ce a făcut totul pentru redresarea lor. Acești foști membri trebuie să formeze preocuparea comunității, a bisericii. Ei trebuie să formeze subiect de rugăciune pentru noi și nici un efort nu este zadarnic pentru readucerea lor în mijlocul bisericii.

De fapt o mare parte din aceste persoane sint hotărîte să revină în biserică de îndată ce problemele vieții lor personale și spirituale vor fi puse în rinduală. Este un lucru verificat și anume că cu cit acești foști membri înfrizie să realizeze hotărîrea lor, cu atît va fi mai greu pentru ei să facă pasul întoarcerii și împăcării cu Dumnezeu și biserică Sa.

Experiența ne spune că atunci cind discutăm cu acești foști membri ai bisericii ei prezintă o serie de motivări în legătură cu pasul ce i-a pus în afara bisericii. Mulți dintre ei însă nu au ajuns — pe cind se aflau ca membri ai bisericii — să cunoască experiența convertirii depline. Ei au cunoscut doctrina, dar n-au cunoscut izvorul doctrinei... ve Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Atunci cind în adevăr în experiența vieții lor are loc nașterea din nou (Ioan 3) atunci ei vor reveni cu bucurie în mijlocul comunității.

Printre cei care au părăsit biserică sau au fost excluși din rindul membrilor ei sint și unii care n-au cunoscut, sau n-au inteles pe deplin valoarea spirituală practică a învățăturilor fundamentale ale Bibliei. Unii ca aceștia au un drum mai dificil de parcurs pe drumul întoarcerii lor, sint mai greu de abordat și aceasta ar trebui să atragă atenția bisericii asupra seriozității pre-

gătirii aceluia ce doarec să încheie un legămint cu Dumnezeu prin botez. Nimeni nu trebuie să fie coborît în apa botezului fără o pregătire matură și o temeinică experiență personală cu Dumnezeu.

Mai sint și unii care părăsesc rindurile bisericii pentru că nu se sint în totul acceptați de către comunitate. Alții sint răniți în sentimentele lor în relațiile cu ceilalți membri, după cum sint și unii care se sint descurajați atunci cind nu reușesc să se conformeze vieții celei noi, pe care ei au acceptat-o de bunăvoie. Mai sint și situații în care unii sint descurajați și descumpaniți ca urmare a unor probleme legate de păzirea Sabatului, de probleme familiale și uneori chiar din lipsă de comuniune frățască și iubire din partea comunității. De aceea este de datoria noastră ca să ne cercetăm și noi atunci cind în fața comunității sint aduse cazuri de disciplină. Este de datoria noastră ca să ne cercetăm bine viața spirituală și atitudinea unui față de alții ca să nu fim niciodată o piatră de poticnire în calea aproapelui nostru.

Adesea experiențele vieții, durerea, suferința, pierderea unuia dintre cei ce sint scumpi, diverse alte încercări ale vieții fac ca vechile opțiuni să se reactiveze, și după ce ne-a purificat durerea să învățăm mai bine căile vieții și ale slujirii lui Dumnezeu. Atunci găsim mai ușor căile întoarcerii și se refac legăturile cu Dumnezeu și biserică... Da... mare bucurie este în cer și mare bucurie în biserică și familie.

Adesea în diferite ocazii, unele plăcute, de bucurie, altele de neașteptat, cind ne adunăm laolaltă cu ocazia unei căsătorii sau a unui serviciu divin de înmormintare, întilnim adesea mulți foști membri ai bisericii. Deși unii par a fi cu totul indiferenți, în sufletul multora — după cum mărturisea nu de mult cineva — se frămîntă și se reactualizează tablourile din copilărie, din familie și din comunitate și acolo în întimitatea sufletului să se înalțe poate rugăciunea către Cel Atotputernic de a găsi resursele necesare reînnoirii în biserică. Iată de ce trebuie să ne rugăm pe nume pentru cei care din diferite motive nu mai

sint membri ai bisericii. Să nu facem greșala de a da să se înțeleagă cum că sintem pe poziții adverse. Iubirea ce a făcut cerul să ne făgăduiască veșnicia și s-o facă certă prin intruparea Domnului Hristos, pe cind noi eram încă vrăjmași ai Lui, să ne determine să manifestăm iubire și înțelegere. Duhul Sfînt poate face lucruri minunate.

În Evanghelia lui Luca la capitolul cincisprezece găsim parabola oii pierdute, a drahei pierdute și a fiului risipitor. Domnul Hristos spune: „Căci Fiul omului a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). Și la această lucrare a iubirii Dumnezeu și-a asociat făptura minilor Lui, care este gata să răspundă chemării divine.

Nu arareori atitudinea noastră față de cei care au fost cindva membri ai bisericii se aseamănă cu atitudinea fratelui mai mare din parabola fiului risipitor (Luca 15,25-32). Mulți dintre noi nu pot înțelege de ce anume unii ajung să părăsească biserică sau să fie puși în afara bisericii și de aceea sint indiferenți față de cei ce ajung în situația aceasta.

Este mare bucurie în cer pentru un singur păcătos care se întoarce la Dumnezeu și trebuie să fie bucurie în comunitate ori de cite ori un fost membru revine în mijlocul familiei sale spirituale. Este uimitor să vezi cit de repede și cu totul se integrează vieții bisericii aceia care reconverșiti își regăsesc locul pe care l-au părăsit cindva. Cei sinceri, care au făcut experiențe ce i-au costat mult, vor fi totdeauna gata să facă totul pentru a sterge experiența neplăcută din viața lor spirituală și a recupera timpul pierdut. De aceea trebuie să fim foarte atenți ca nu cumva reintegrarea lui în biserică într-un mod neinteles să-l ducă la dezamăgire și cădere.

Într-una din comunitățile noastre, unul dintre membrii mai tineri în credință, un bărbat talentat, a fost ales diriginte la Școala de Sabat. Cu interes și competență se străduia să-și facă datoria într-un mod cit mai bun cu putință. Dar așa cum se întimplă adesea, mai sint și în mijlocul nostru unii dintre cei despre care Domnul Hristos spunea: „nici pe alții nu-i lăsați să intre”, adică dintre cei care nu erau dispuși să iuceze, să poarte răspunderi în comunitate, dar care erau gata să cri-

țice pe cei care lucrau, tot astfel au început să critice modul în care dirigintele Școlii de Sabat își făcea datoria. Acesta a rezistat un timp, apoi s-a descurajat în așa măsură încât nu după mult timp s-a întors la vechile obiceiuri și a părăsit rîndurile membrilor bisericii. Mutîndu-se în alt oraș, a rămas ani de zile departe de biserică.

Dar cineva aflîndu-se în orașul respectiv, în virtutea legăturilor prietenești și frățești din trecut, l-a vizitat. Acesta s-a bucurat foarte mult. Era prima vizită pe care o primea după mulți ani. Cîteva ore au avut ocazia să discute împreună despre multe probleme ale vieții și ale mîntuirii. Duhul lui Dumnezeu a putut să lucreze în continuare la inima lui și nu după mult timp, el și familia sa au fost reprimiți în biserică.

Comunitatea în care se afla acum, cunoscînd experiența vieții lui a fost foarte atentă să nu-l împovăreze prea mult. Ani de zile s-au bucurat de reînnoirea legăturii și legămîntului lui cu Dumnezeu.

De mult îmi stăruie în minte întrebarea următoare: am fi noi dispuși să acceptăm astăzi în mijlocul nostru pe Maria din Magdala? Care ar fi votul comunității dacă i s-ar da să trateze cazul ei? Cite din surorile noastre i-ar întinde mina, ar primi-o în cercul lor? Ce-am spune dacă am fi în locul comunității din Damasc și ar trebui să ne pronunțăm în cazul primirii „fratelui Saul”? Cîți dintre noi i-am primi mărturisirea? Ce-am face cu Petru, dar cu Zacheu? Cîtă dreptate și adevăr se află în afirmația că nevoia cea mare a noas-

tră ca membri ai bisericii este aceea de a fi mai iubitori și mai dispuși a ne accepta unii pe alții, ajutîndu-ne fără să ne criticăm și să ne ocupăm de alții, ci să spunem împreună cu cel din pilda Domnului Hristos: „Doamne, fii milostiv mie păcătosul”.

Într-una din comunitățile noastre printre vizitatorii obișnuiți se afla o domnă care fusese cîndva membră a bisericii într-o altă comunitate. Avea o voce frumoasă și din cînd în cînd era invitată să cînte. După un timp a fost rebotezată, bucurîndu-se de noua ei experiență, de reala ei convertire și naștere din nou.

După cîțiva ani se întîlnește cu pastorul care a botezat-o. Între timp se mutase în alt oraș, se căsătorise în biserică, avea familie și erau membri activi ai bisericii. În discuția cu pastorul ei ea îi spuse: „Cînd am venit la adunare, după mulți ani, viața mea era aidoma Mariei din Magdala. Dar am regăsit pe Isus și am auzit în duhul meu cuvintele Lui... „Nici Eu nu te condamn; du-te și nu mai păcătu!” Cum ar fi reacționat comunitatea acum dacă ar fi cunoscut toate acestea? Ar fi primit-o așa cum prima biserică a primit-o pe Maria Magdalena?

Vorbim adesea cu o oarecare mîndrie în glas despre spiritul de frățietate din comunitățile noastre, dar din timp în timp noi trebuie să avem curajul de a recunoaște că adesea se manifestă în mijlocul nostru atitudini mai puțin prietenoase. De aceea nu trebuie să uităm, ba chiar este nevoie să ne reamintim faptul că un zîmbet plă-

cut și din inimă, lipsit de formalism și ipocrizie, poate fi de mare ajutor și încurajare pentru cei care caută drumul întoarcerii în comunitate.

Gîndim adesea că cei tineri în credință vor ajunge repede la maturizare, devenind în scurt timp membri maturi; pe deplin formați. Dar toți cei mai vechi în credință, ca și cei mai noi în credință au nevoie de a continua creșterea și maturizarea. Ca membri ai corpului lui Hristos noi trebuie să creștem mereu și trebuie să avem răbdare și să fim înțelegători. Adesea unii dintre cei ce incheie legămîntul prin botez se pierd pentru că procesul creșterii și maturizării lor n-a cunoscut drumul cel bun al dezvoltării lor.

Sînt mulți aceia care astăzi nu-trec cu mult interes gîndul întoarcerii lor acasă, la biserică și comunitatea pe care au iubit-o și ale cărei învățături încă le cred. Ei sînt gata să vină... este însă biserica gata să-i primească? În această săptămîină de rugăciune să stăm înaintea lui Dumnezeu rugîndu-L ca El să ne dea iubirea de care avem nevoie pentru a fi gata să lucrăm pentru cei din casa noastră. Mulți dintre ei așteaptă ca cei din propria lor casă să le deschidă ușa și inima. Să ne rugăm în mod deosebit ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze cu ei și să lucreze și cu noi pentru ca „nici unul să nu piară ci toți să aibe viața veșnică”.

Căci este mare bucurie în cer pentru un singur păcătos care se întoarce la Dumnezeu. Să facem din aceasta ținta rugăciunilor și lucrării noastre, conștientînd astfel că cerul la realizarea marelui Plan de Mîntuire.

8 — SĂPTĂMINA DE RUGĂCIUNE

„PASTRIND RODUL SECERISULUI!”

„Griul... El îl va strînge în grînar” (Mat. 3, 12).

— Hrănirea membrilor, îndeosebi a celor noi, aceasta constituie o importantă parte a evanghelizării.

Pornind de la pilda Domnului Hristos, prelegerile noastre caută să ne învețe lecțiile creșterii noastre spirituale și ale conlucrării cu Cel Atotputernic, ca secerișul să fie cît mai bogat.

Primăvara, oamenii ogoarelor muncesc zi lumină, iar uneori și noaptea pentru ca sămînța să fie așezată acolo în ogor. O muncă asiduă cere efort și conștiințozitate. Apoi după semănat sau plantat

grija nu încetează. În tot decursul verii grija pentru recoltă este tot atît de mare. Va ploua suficient, sau nu? Sînt culturi ce trebuie prășite de cîteva ori. Cînd este nevoie, instalația de irigare trebuie pusă la lucru și păstrată în stare de funcțiune. Dacă plouă prea mult, sau se abate furtuna la vremea secerișului, este temerea că aceasta va culca totul la pămînt.

Dar vine secerișul și tot ce s-a secerat de pe cîmp este pus în hambare, moment de împlinire și relaxare. Orice bun gospodar știe că

ceea ce s-a secerat și adunat trebuie să fie și păstrat în condiții bune ca să poată fi piine pe mese și sămînță pentru plînea de mîine.

Biserica trebuie să fie tot așa de înțeleaptă ca și lucrătorul ogoarelor. Există o mare asemănare și o lecție ce trebuie învățată de aici, de aceea a folosit Domnul Hristos această parabolă. El a arătat că sămînța Evangheliei cîzînd pe un teren bun ea aduce roadă. Ne bucurăm cînd prin botez suflete intră în legămînt și comuniune cu Dumnezeu. Dar adesea neglijăm a ne mai ocupa de buna stare a rodului

adunat în biserică. Uităm să avem datoria să păstrăm cum se cuvine ceea ce se află în grătarul comunității.

Se consideră că cei care au intrat în biserică prin botez au înaintea lor o perioadă de timp în care ei trebuie să se integreze în viața și familia bisericii. Adesea, dacă aceștia constată răceală din partea membrilor „familiei”, dacă nu sint asimilați realmente comunității, dacă aici nu găsim satisfacerea nevoilor sufletești pe care le caută, după un timp, unii dispar din mijlocul comunității.

Domnul Hristos spunea: „Eu v-am ales pe voi; și v-am rinduit să mergeți și să aduceți roadă” (Ioan 15, 16). Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos dorește ca biserica Sa să fie plină de roadele Duhului Sfânt (dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blindețea... Gal. 5, 22-23), care să fie câștigătoare de suflete. Dar El dorește deasemenea ca ceea ce se află în biserică... să rămână, să se maturizeze pînă la măsura plinătății lui Hristos.

Un procent destul de ridicat dintre membrii bisericii ajung să se situeze în afara ei. Lucrarea de vestire a Evangheliei care nu este urmată și completată de hrănirea și încadrarea noilor botezați în organizația și disciplina bisericii face ca aceștia să ajungă adesea să apostatizeze. Și nu este totul să ai afinență de persoane la botez. Aceștia trebuie bine pregătite și ele trebuie apoi să devină realmente o parte din biserică. La acest punct al problemei nu trebuie să căutăm vinovați, ci să reținem bine faptul că este de datoria noastră să gospodărim bine ceea ce avem. Dacă n-am subliniat prea mult nevoia vestirii Evangheliei, în schimb, am subestimat nevoia hrănirii spre maturizare și păstrare a ceea ce avem în biserică și care de fapt face eficientă și lucrarea de evanghelizare.

Cu cât o biserică sau o comunitate pune mai mult accentul pe doctrina sau punctele ei de credință, aceasta o face în detrimentul comunității frățești. Fiecare biserică creștină crede în iubire și comuniunea frățească. Dar pentru că uneori acestea sint singurele puncte pe care unele biserici le au în comun, ei pun accentul pe iubire și comuniune în tot ceea ce fac și zic.

Pe de altă parte, o biserică sau comunitate ai cărei membri împărtășesc cu toții credința în unele învățături doctrinare comune, cred la un moment dat că aceste convingeri îi vor ține laolaltă. În acest fel, fără intenție ajungem să neglijăm comuniunea frățească, pe care trebuie s-o experimenteze toți, și în mod deosebit cei ce sint mai de curînd la credință.

Spre încheierea lucrării Sale, Domnul Hristos spunea în rugăciune

nea Sa adresată Tatălui: „Cînd eram cu ei în lume, îi păzeam, Eu, în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat; și nici unul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura” (Ioan 17,12). N-ar trebui să fim prea critici la adresa cuiva atunci cînd unii dintre cei veniți în biserică... o părăsesc. Fiecare își modelează singur destinul și fiecare are libertatea de a alege. Și apoi nu trebuie să uităm că și în grupa celor doisprezece aleși de Fiul lui Dumnezeu, unul... s-a pierdut, El a păstrat pentru biserică 92% și Ioan 15,12-16 ne arată cum a reușit El să facă acest lucru.

1. I-A IUBIT

Domnul Isus Hristos învăța pe ucenicii Săi spunîndu-le: „Aceasta este porunca Mea: 'Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu'”. (v. 12). Domnul Hristos nu lansa numai invitația de a ne iubi unii pe alții ci El a poruncit. Creștinismul este o religie socială. Noi o primim în mod individual, dar se demonstrează în relațiile noastre unii cu alții. Cea mai sigură cale de a cunoaște dacă studierea Bibliei și timpul petrecut cu Dumnezeu te-au făcut mai mult și tot mai mult asemenea Domnului Hristos, este aceea de a descoperi dacă te-au ajutat să iubești mai mult pe oameni și să mergi mai mult și mai bine alături de ei.

De ce oamenii se internează în spitale? Pentru că acolo cineva calificat se ocupă de suferințele lor și face să le înceteze durerile. Biserica, comunitatea trebuie să se ocupe de problemele spirituale ale celor credincioși. Adesea cei ce apostatiază sint aceia a căror suferință comunitatea, biserica n-a reușit s-o oprească.

Sint mii de căi de a ne exprima iubirea și părtășia în cadrul comunității din care facem parte. În viața spirituală a comunității există o activitate foarte diversificată. Adesea sintem foarte dornici și dispuși a fi activi într-un fel sau altul. Dar orice am face și oricît de mult am fi dispuși să aducem la îndeplinire, să nu uităm că nimic nu este mai eficace și cu rezultate mai bune ca iubirea, și că fără iubire alergarea este zadarnică.

2. SACRIFICIU DE SINE PENTRU AJUTORAREA ALTORA

Și Domnul Isus Hristos a spus în continuare: „Nu este mai mare dragoste, decît să-și dea cineva viața

pentru prietenii săi” (v. 13). Domnul Hristos nu ne spune atît de mult să murim pentru alții, ci El ne cheamă să trăim pentru ei. Iubirea noastră nu este măsurată atît de mult după ceea ce spunem, ci după cît sintem gata să sacrificăm pentru alții.

Adesea este foarte greu pentru membrii cei noi ai bisericii să se încadreze în viața ei, căci se pare că cu cît membrii unei comunități sint mai strîns legați unii de alții, cu atît este mai greu pentru membrii mai noi să pătrundă în mijlocul lor. Căci nu trebuie să uităm faptul că legăturile acestea se realizează în decursul timpului. De exemplu aceste legături s-au legat mai strîns atunci cînd și-au zidit casa de rugăciune împreună. Au petrecut săptămîni de rugăciune împreună, au stat împreună la masa Domnului. Pentru comunitate botezul este asemenea unei familii. În ambele cazuri devenim membri ai unei noi familii. Nici într-un caz nici în altul, ceremonia în sine nu creează imediat o legătură totală, ci este numai începutul.

De aceea această legătură spirituală, trebuie realizată în timp și cere din partea tuturor acțiuni directe și deschise pentru realizarea acelei unități pentru care Domnul Hristos S-a rugat atît de mult: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimes” (Ioan 17,21).

3. DEVENIND PRIETENI CU EI

Domnul Isus sfătuia în continuare: „Nu vă mai numesc robi... ci v-am numit prieteni” (Ioan 15,15). Mulți dintre noi sintem prietenoși unii cu alții, dar Domnul Hristos ne spune că trebuie să fim PRIETENI. Diferența este destul de mare și calitativă. A fi prietenos înseamnă a țîmbi atunci cînd treci pe lîngă cineva care a căzut. Un prieten însă își ia timp, se oprește, îl ajută să se ridice și dacă este nevoie îl sprijină, îi este de ajutor pînă ajunge acasă.

De ce Domnul Hristos a numit pe ucenicii Săi mai degrabă prieteni decît robi? El ne-a dat un exemplu, așa cum a făcut totdeauna cît a fost în trup omenesc, că niciodată nu trebuie să ne uităm de sus la cineva. Cunosc mai mult, sint mai vechi în credință, sint mai spiritual, sint mai activ și mulțumesc Tie Doamne că nu sint ca ceilalți. — Categorie nu!

De regulă atunci cînd realmente cineva face din Isus Hristos Mintuitorul lui personal, cînd încheie cu El legămîntul de credință și ascultare, de regulă aceasta are con-

secințe asupra vieții lui personale. Dacă era leneș, acum lucrează conștiincios. Dacă era nedisciplinat în viața personală și socială acum este disciplinat și conștiincios în lucrul său. Dacă nu i-a plăcut să studieze, acum dorește și realizează o educație și în felul acesta ajunge prosper și în viața socială. Este econom și se îngrijește de el și familia sa, dând o mină de ajutor și altora.

Această situație ar putea constitui pentru generația următoare un motiv de a se considera superiorii celor dinaintea lor, atunci când aceștia au intrat în biserică superiori celor din familia sa. Acest fapt duce la stabilirea unui anume climat, un anume ceva la care nu nu toți din jur pot avea intrare. Un anume ceva al coriștilor, un altul al diaconilor, altul al lucrării muzicale, găsindu-ne la un moment dat împărțindu-ne în anumite cercuri în care nu mai găsim loc sau sentimente și pentru cei care de fapt au foarte mult nevoie de iubirea și influența comunității.

S-ar putea ca într-o asemenea comunitate să se realizeze lucruri frumoase. Programe muzicale, corale foarte frumoase, activitate de un fel sau altul dar să nu se înțeleagă și să nu se cunoască prea mult despre creștinism, a fi asemenea Domnului Hristos. Domnul Hristos știa cum să se facă prieten cu cei din toate clasele sociale. O comunitate este asemenea Domnului său numai atunci când va reuși să facă la fel.

Am să închei această prelegere cu o parabolă. N-am să trag nici o învățătură morală din ea. Mă rog

numai a Duhul Sfânt să ajute ca ea să constituie unsprijin, ocazie de a învăța ceva pentru viața noastră de fiecare zi.

Undeva, așa cum se întâmplă adesea, într-un oraș a izbucnit un incendiu, o casă a fost cuprinsă de flăcări, o mulțime de oameni s-a adunat privind fără să intervină în vreun fel oarecare, așteptând poate să vină pompierii. Deodată un om cu o statură uriașă își făcu loc prin mulțime, invitând voluntari care să-l ajute în a forma un lanț viu de oameni care să încerce să stingă focul. Omul cu statură uriașă s-a așezat în fața unei pompe și a început să umple căldări cu apă și din mină în mină să fie duse mai departe spre a fi folosite în stingerea focului.

Cel care reda această întâmplare, spune că el cunoștea pe acest om mai dinainte și avea încredere în el. Dacă cineva putea da o mină de ajutor la stingerea focului atunci el era acela. Și deci spune povestitorul, m-am alăturat și eu aceluiași lanț viu și m-am așezat exact lângă omul meu.

Pe măsură ce continua să umple căldări cu apă și să le dea mai departe, continua să facă apel ca și alții să se angajeze în această lucrare. La un moment dat un om mic de statură s-a așezat lângă mine. Uitându-mă la cel nou venit, care era direct opusul omului meu, am pus la îndoială judecata acestuia invitând persoana ca acesta la lucru. Cu toate acestea, omulețul nostru lucra cu un entuziasm mai mare

decît acela al meu. La început a vărsat puțină apă pe jos din găleata ce venea plină și repede pentru a fi dusă mai departe, dar cu timpul lucrul mergea excelent, omulețul meu lucra perfect.

Am făcut împreună o bună echipă, noi cei trei care lucram ca o mașină. Cu mina stîngă luam găleata de la prietenul meu cu statură impresionată și cu dreapta o dădeam omulețului de lângă mine. Totul mergea bine, ca un automat. Nu dădeam mai departe decît atunci când primeam cu stînga și apoi dădeam cu dreapta.

Sute de găleți cu apă au trecut astfel prin minile noastre și am început să obosesc. Focul încă ardea cu putere iar gălețile cu apă veneau cu regularitate. Tovarășii mei de lucru lucrau ca suveica țesătorului, dar eu am început să obosesc și să transpir, temindu-mă că n-am să mai pot face față celor doi. Atunci am avut o strașnică idee. Următoarea găleată ce a venit am ridicat-o în sus și am turnat-o în capul meu răcorindu-mă, iar găleata goală am dat-o mai departe ca lanțul să meargă.

Omulețul de lângă mine n-a observat că eu am golit găleata peste mine, astfel că atunci când a văzut că găleata este goală a crezut că pompa nu mai are apă și deci omul cel înalt și bine făcut care umplea gălețile, nu mai avea ce face. Scuturînd din umeri omulețul a ieșit din lanțul viu de oameni și s-a pierdut în mulțime.

9 — SĂPTĂMINA DE RUGĂCIUNE

„ISUS PIINEA VIEȚII...!”

„Eu sînt Piinea vie, care s-a pogorît din cer... și dă lumii viața. Eu sînt Piinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămînzii niciodată”. Ioan 6,33.35.

Nu a fost niciodată un timp cînd ființele omeniești să nu aibă nevoie de piine. Ea este toiaagul vieții, ea este îndestularea lumii. Miezul ei este sursa bucuriei și mirosul ei este respirația trupului. Culoarea ei este zîmbetul soarelui și rotundul ei este plinul pămîntului. De aceea oamenii au zis pe vremea Domnului Hristos și ridicînd ochii spre ceruri vor zice totdeauna: „Doamne, dă-ne totdeauna această piine” (Ioan 6,34). Dumnezeu va dărui „piinea cea de toate zilele” semănăto-

rului harnic și secerătorilor plini de bucurie. Fie că vor fi „cinci” sau „șapte” ele vor ajunge pentru femei și copii, pentru tineri și bătrîni, pentru cei de aproape și pentru cei de departe; va ajunge tuturor, căci izvorul ei este binecuvîntat. Semănatul și seceratul, nu vor înceta niciodată și aruncarea semînțelor și stringerea roadelor vor încinge totdeauna pămîntul cu benzi de lumină. Secerișul va fi mereu sărbătoarea piinii și piinea va fi mereu cununa secerătorilor.

OGORUL

Cînd zicem seceriș, zicem de fapt ogoare, zicem apoi brăzdare și deasemeni semănare. Cînd zicem seceriș mai zicem udare și apoi dezvoltare și deasemeni maturizare. Iar la urmă zicem recoltare. Iată ce vedem decî în fagurele piinii: Șapte raze ce împletite împreună, înfrățesc pămîntul și cerul, bulgărele și norul, viața ce se desprinde din moarte, biruința ce sparge încătușarea, viața care dă viață. Funia împletită în șapte: ogorul, brazda, să-

mința, ploaia, incolțirea, coacerea, hambarul, iată legătura noastră cu cele de jos și cu cele de sus. Căci unde s-ar trage brazde dacă n-ar fi ogor? Unde s-ar semăna de n-ar fi brazde? Cum ar crește sămînța fără ploaie? Cum ar incolți de n-ar avea viață? Cum s-ar coace fără soare și cum s-ar păstra fără hambare? Ogorul este lumea, este biserica este familia, este inima mea. Dintre toate cite se spun despre ogor în Sfînta Scriptură am ales cîteva semnificative: ogor de inmormintare (Gen. 23,20), ogor călcat în picioare (Ier. 12,10), ogor desțelenit (Prov. 12,23), ogor nou (Ier. 4,3), ogor semănat (Gen. 47,24), ogor răsucupărat (Levit. 27,20), ogor păzit (Ier. 4,17).

A fost un timp în îndepărtatul trecut, cînd omul a fost fericit, liber, stăpin și cu posibilități de viață fără de sfîrșit. Odată însă cu explozia păcatului, totul s-a zdruncinat, stările de lucruri s-au schimbat, și în mod neașteptat, omul s-a trezit în mijlocul unui dezecilibru și dezarmonii universale. A început să cadă frunza, a început să moară floarea, a început să-nțepe spinul, a început să muște fiara, a început să doară trupul, a început să plîngă fața... a început să moară viața. Iată un ogor al morții, „de acum stăpînul e rob, omul plătește greul tribut al nerespectării Cuvîntului Creatorului său. Și de-acum, fără milă, ogorul va fi călcat în picioare” și se vor rostogoli pe el obezile ecourilor sinistre ale neascultării primilor oameni, lăsînd în urma lor mușuroaie mereu proaspete ale nepuținței lor. Cine-i va putea veni în ajutor acestui ogor năpădit de pașii morții? Cine-l va putea opri din descompunere, redîndu-i purificarea salvării? Cu speranța ne prîndem de ancora de aur a făgăduinței divine: „Domnul, Dumnezeu nostru, este un Dumnezeu al izbăvirilor și El ne poate scăpa de moarte” (Ps. 68,20). El este izvorul și conservarea vieții, El este existența lumii. Dar cită trudă pentru a desțeleni locurile bătătorite, cită trudă pentru a face un ogor nou, din cel ce de mult s-a învechit. Dar hotărîrea fusese luată: „Iată-mă că vin!... vreau să fac voia Ta, Dumnezeu! Și Legea Ta este în adîncul inimii mele” (Ps. 40,8). Și Isus cu piciorul descult și cu harul pe buze, cu inima plină de dragoste de oameni și cu miinile — izvor de vindecare — cu trupul — steag pe Golgota — și pe frunte cu steaua învierii, desțelenește și înnoiește pămîntul. El poate zbura din nou, în armonia rotitoare a stelelor, căci Isus sămînța venită din cer, aduce răsăd nou între oameni. Iată-l pe Abel cel drept, pe Noe cel neprihănit, pe Abraam cel ascultător. Ogorul — lumea, biserica, familia și inima mea sint răsucupărate: „nu cu aur sau cu argint, ci cu singele scump al lui Isus, mielul cel fără de cusur și fără de prihană”. Omul trebuie să cultive încrederea nezguduită că nu este lăsat singur și că „i s-a dat dreptul, prin credința în Isus,

să se nemească fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). Și după această marea răscupărare, El ne acordă grija Sa, paza Sa, ocrotirea Sa: „Voi sinteți păziți și păstrați de puterea lui Dumnezeu prin credință, pentru mintuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi” (I Petru 1,5). Cum voi răsplăti Domnului binefacerile Lui față de mine? Voi zice, eu, ogorul, odată călcat în picioare și sălaş al morții, dar acum desțelenit înnoit și răsucupărat de Isus din noaptea căderii mele: „Dar, Doamne, Tu este Tatăl nostru, noi sintem lutul și Tu ești olarul... Tu din veșnicie, Te numești 'Mintuitorul nostru'” (Is. 63,16).

„Veniți dar, trimbițați cu glas de veselie, dați de știre pînă la capătul pămîntului, spuneți: Domnul a răsucupărat pe robul Său Iacov” (Is. 48,20).

SEMĂNĂTORUL

Ar trebui să discutăm acum despre sămînța: „Sămînța este Cuvîntul lui Dumnezeu” (Luca 8,11). „Cuvîntul Domnului sint cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pămînt și curățit de șapte ori” (Ps. 12,6). „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămînță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac” (I Petru 1,23). Despre această sămînță ar trebui să vorbim dar ce putem spune noi „carnea și singele” despre ceea ce este „duh și viață”? Poate să amintim în treacăt ceea ce spunea despre el filozoful Fichte: „Acest bătrîn și venerabil Hrisov cuprinde cea mai adîncă și mai sublimă înțelepciune și dă concluzii la care pînă la urma urmei, trebuie să ajungă orice filozof”. Sau poate să ascultăm ceea ce spunea cunoscutul romancier englez Walter Scott, în clipele din urmă. Se povestește că fiind pe patul de moarte, a rugat pe ginerele său, să-i citească ceva din carte. „Din care carte”? a întrebat acesta, la care scriitorul, care însuși scrisese atîtea cărți minunate și atîtea alte citise, a răspuns: „Fiule, nu există decît o singură carte: 'Biblia'”. De asemenea, am putea să preluăm cele ce scria odată, un alt mare scriitor — Dickens —, fiului său: „Am pus în cufărul tău un Nou Testament. E cea mai bună carte, pe care lumea a cunoscut-o vreodată; alta mai bună n-are să cunoască niciodată...” O și cite nu s-ar putea spune despre această Biblie, care în decursul a sute de ani a avut înriurire asupra gîndirii atîtor generații și a lăsat urme adînci în gîndirea oamenilor... Multe din ideile ei grandioase, născute în chin și trudă, sint permanente prezente printre noi, trezind pînă și în rîndurile oamenilor celor mai raționali, o neliniște intelectuală. De această trăsătură psihologică, căreia unii psihologi i-au dat denumirea de „complex biblic” trebuie să ținem sea-

ma... Cuvintele de autoritate ale Domnului răsuna peste veacuri: „Cerul și pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Mat. 24,35).

Dorim, însă să vorbim despre semănător. Evanghelistul Marcu ne prezintă una din cele mai frumoase, deși concisă și foarte cuprinzătoare, pilde cu sămînța. Isus a mai zis: „cu împărăția lui Dumnezeu este ca atunci cînd, UN OM, aruncă sămînța în pămînt; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămînța incolțește și crește fără să știe el cum. Pămîntul rodește și-augur: intil un fir verde, apoi spic, după aceea griu deplin în spic; și cînd este coaptă roada, pune îndată seceră în ea, pentru că a venit secerișul” (Marcu 4,26-29). Distingem aici măcar șapte lucruri importante: sămînța, pămîntul, încrederea liniștită a omului, puterea miraculoasă a germinăției, legile creșterii, minunea lucrată de soare și graba secerișului. Dar mai presus de toate acestea distingem expresia: „UN OM”. Cum ar arăta pămîntul fără om? Poate ca un cer fără stele, ca o pădure fără păsări, ca o primăvară fără flori. Cine ar semăna, pentru cine ar da pămîntul rodul lui bogat și cine ar culege spicele coapte? Tu om, ce mari răspunderi ai!...

Pămîntului îi trebuie oameni, ei sint fiii lui; cerului îi trebuie oameni, ei sint opera lui, oamenilor le trebuie oameni, ei sint bucuria lor, și ingerilor le trebuie oameni, ei sint mesagerii lor. Dar ce fel de oameni le trebuie ingerilor, oamenilor, cerului și pămîntului? Ce fel de oameni trebuie bisericii și lumii? „Oameni care să mijlocească, oameni care să se țină de adevăr, oameni care să ridice un zid și să stea în mijlocul spărturii”. (Isaia 59,16; Ier. 5,1; Ezech. 22,30).

Preluînd aceste expresii biblice, în alte cuvinte, iată identitatea acestor oameni: oameni chemați de Insuși Dumnezeu, care să învețe cu autoritate mesajul lui Hristos, care să cunoască pe Dumnezeu prin experiență personală, care sint plini de Spiritul Dumnezeului celui viu, care țin la înălțime stindarul lui Hristos, care posedă o bună cunoaștere a Bibliei și a căror rugăciune se ridică pînă la ceruri. Ne trebuie oameni care să pască turma în pășuni bogate și verzi, care sint capabili să consoleze durerile din valea umbrei morții, care știu să asculte și să conducă sufletele la Isus, care incurajează la cinste către denomi-națiune, care recunosc și folosesc învățătura cărților inspirate, care cred în Biblie din toată inima lor, și care rămîn ai lui Hristos pînă va veni El.

Doamne, dă-ne astfel de oameni!... Printr-un om a eliberat Domnul pe popor din Egipt (Moise), printr-un om s-a pus capăt apostaziei (Ilie), printr-un om a fost pregătită calea Domnului (Ioan Botezătorul), prin-

tr-un om au fost înființate comunitățile creștine ale primului veac (Pavel).

Domnul Hristos a venit să caute oameni și să-i mintuiască. El caută oameni smeriți cu inima, care să se lase călăuziți — aceasta înseamnă pocăință; oameni care să deschiadă porțile cerului — aceasta înseamnă rugăciune; oameni care punând mâna pe plug, nu se mai uită înapoi — aceasta înseamnă principialitate; oameni care veghează asupra căilor și faptelor lor — aceasta înseamnă sacrificiu; oameni care să întâmpine cu bucurie lipsurile și necazurile, pentru Hristos, — aceasta înseamnă statornicie; oameni care să slujească cu credințioasă — aceasta înseamnă evanghelizare.

Domnul Hristos i-a iubit pe oameni, i-a dorit pe oameni, i-a chemat pe oameni, i-a slujit pe oameni, i-a schimbat, i-a iertat, și i-a mintuit.

CHEMAREA

Cuvintele Lui mingiietoare, îmbietoare și încurajatoare se aud parcă și astăzi: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă... învățați de la Mine... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Mat. 11,28,29). Veniți însetați ai pământului și veți sorbi din apa vieții, veniți flămânzi ai lumii îndepărtate și veți mânca din pomul vieții, veniți robi ai pământului și veți găsi eliberare; veniți suflete din întuneric și veți găsi iluminare; veniți inimi ferecate-n aprigi lupte, și veți primi un nimb de liniște pe frunte; veniți voi oameni de orice neam, de orice culoare și veți vedea din nou pe cerul vieții voastre, soare; veniți la Mine, toți cei în trup cu chinuri grele și mina Mea, ușor vă va scăpa de ele; veniți voi tineri cu avânt în gând, și veți porni spre veșnicii zburind; veniți și voi cu arginți de cărunțe și veți primi-nzecită tinerețe; veniți, veniți cu toții și luați apa vieții gratis, veniți și veți moșteni temelile de iaspis; veniți voi oameni care sînteți la răscruce, și voi femei evlavioase ce lacrimați sub cruce; vino și tu Cirinene, prietenul Meu; vino și tu nevăzător Bartimeu; vino și tu, Maria, ca să te pot ierta; vino și tu tilhar, în disperarea ta... Veniți suflete, din lungul și latul pământului, veniți fără teamă, căci Isus, Învățătorul este aici, și vă cheamă. Căci Fiul lui Dumnezeu de aceea a venit, să caute și să mintuiască, ce era pierdut (Luca 19,10).

Iată chemarea adresată către toți, iată chemarea adresată de toți. Să răsunec ecoul ei în inima noastră și să fim purtătorii acestei speranțe.

De aceea, membri ai bisericii, faceți lumina să strălucească. Gla-

sur vostru să fie auzit în rugăciune umilă și în vestirea adevărului. Sînt mulți care citesc Scripturile și nu pot înțelege adevărata lor însemnătate. Pe tot pământul bărbați și femei, privesc cu dor spre ceruri. Rugăciuni cu lacrimi și cereri se ridică de către unele suflete care doresc după lumină, după har. Mulți stau la hotarele Împărăției, așteptînd numai să fie secerăți. Cu un zel care aproape nu cunoaște margini, îngerii așteaptă ca noi să conlucrăm; deoarece omul trebuie să fie mijlocul prin care să se comunice cu omul. Și atunci cînd noi ne predăm lui Isus cu devoțiune, din întreaga inimă, îngerii se bucură că pot să vorbească prin gîsul nostru, pentru a descoperi iubirea lui Dumnezeu. Ei ne sînt înfățișați zburînd prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru a o vesti tuturor locuitorilor pământului. Ea este „Evanghelia lui Dumnezeu”, este „Evanghelia harului lui Dumnezeu”, este Evanghelia cea veșnică. Ea ne vorbește despre Hristos Cel Uns și misiunea Lui salvatoare, despre planul cel veșnic al lui Dumnezeu și despre destinul nostru veșnic. Ea ne arată păcatul, ne descrie căderea, ne luminează Legea, ne deschide Sanctuarul, ne îndreaptă către legămînt, ne descoperă a doua venire și ne face să înțelegem marea ispășire.

Fiecăruia din cei ajunși părtași ai harului Său, Domnul i-a hotărît o lucrare de făcut pentru alții. Este datoria și lucrarea tuturor să ducem oamenilor cunoștința Evangheliei mintuirii lor.

ARGUMENT NEPIERITOR

„Să ne aducem aminte că o viață de adevărat creștin, este argumentul cel mai puternic care poate fi adus în favoarea creștinismului. Nici toate cărțile scrise la un loc, nu sînt în stare să țină locul unei vieți sfinte. O viață în care faptele se potrivesc cu vorbele, caracterizată prin umilința lui Hristos, este o putere în lumea aceasta” (H.L.L. 115). Religia Bibliei nu trebuie să fie mărginită între scoarțele unei cărți, nici între zidurile unei biserici. Ea tre-

buie să sfințească viața de toate zilele și să se manifeste în toate acțiunile și în toate legăturile noastre sociale. „Influența nestudiată și naturală a unei vieți sfinte, este cea mai convingătoare predică ce poate fi ținută în favoarea creștinismului” (S.E. 59).

O religie a formelor nu se potriveste pentru veacul acesta. În viața aceluia care au o solie așa de sfîntă și solemnă cum avem noi de dus, nu trebuie să fie doar simple aparențe. Viața care nu dezice mărturisirea, convorbirea sfîntă, integritatea neclintită, spiritul activ și o pildă bună de viață evlavioasă, toate la un loc, sînt căi prin care se dă lumii lumina.

Să ne silim să menținem demnitatea lucrării printr-o viață bine rînduită și printr-o vorbire evlavioasă.

„Dacă creștinii ar lucra în deplină înțelegere, mișcîndu-se ca un ul, sub conducerea unei singure Puteri, pentru împlinirea unui singur scop, ei ar mișca lumea”.

„Dacă nu înțelegem nevoia unei colaborări armonioase, dacă sîntem dezordonați, nedisciplinați și neorganizați în conduita noastră, îngerii nu pot lucra cu succes pentru noi. Cei care au ungera de sus, vor face toate eforturile ca să dezvolte ordinea, disciplina și unitatea de lucru. Creștinul, care se dovedește creștin în viața sa particulară, în predarea zilnică a propriului său eu, în sinceritatea intențiilor, în blîndețe cînd este provocat, în credințioasă în cele mai mici lucruri, acela care reprezintă în viața de familie, caracterul lui Hristos, aceasta, poate că este, în ochii lui Dumnezeu, mai prețios decît misionarul sau martirul cu renume mondial” (P.D./369).

Nouă, ne este dat fericitul privilegiu de a stringe snopii în marele seceriș. Fiecare suflet va alcătui o nouă stea în cununa lui Isus — iubitul nostru Mintuitor.

„... Și roada neprihănirii este semănată în pace, pentru cei ce fac pace” (Iacob 3,18).

Pastor,
Chelbegeanu Apostol
Consilier — Uniune

10 — SĂPTĂMINA DE RUGĂCIUNE

„SEMĂNĂTORUL A IEȘIT SĂ SEMENE...”

Am ajuns în ultima zi a săptămîinii de rugăciune. În fiecare seară din această săptămînă Duhul Domnului ne-a atras atenția asupra răspunderii noastre solemne, ca unii care, trecînd o singură dată prin viață, răspîndim o influență în jur,

influență care se întinde mai aproape sau mai departe. Asemenea unei reacții în lanț, tot ce facem, sau rostim, toate atitudinile și gesturile noastre, își găsesc ecou în viața multora dintre semenii noștri.

Pentru această ultimă ocazie din săptămâna de rugăciune, să ne îndreptăm atenția către o putere extraordinară care ne este dată și pe care deseori o folosim fără să fim conștienți de efectul ei. În Evanghelia după Luca la cap. 24,17, se găsește o întrebare pusă de Isus unor ucenici. Aceștia, după ce o zi întreagă fuseseră obiectul unor știri controversate în legătură cu învierea Domnului Hristos, se întorceau acasă la Emaus într-o stare de profundă descurajare. Și bineînțeles pe drum își împărțeau unul altuia simțământul de deznădejde și de amarăciune.

Mintuitorul este aproape de acești oameni și se alătură lor pe cale, cu întrebarea: „Ce vorbe sînt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?”

„Vorbe, ce valoare au niște vorbe? Cîte cuvinte nu zboară de pe buze în vînt? De cîte ori, după rostirea unor cuvinte nechibzuite, nu rostim ca justificare: Dar n-am dat cu palma... am spus cîteva cuvinte.”

Dacă ne aducem însă aminte că de multe ori vorbele dor mai tare decît loviturile și... uși mai ușor o palmă decît un cuvînt, pentru că palma lovește obrazul în timp ce cuvîntul lovește inima.

Dar ce putere se găsește ascunsă în cuvînt? Ce energii dezlănțuite pronunțarea unor cuvinte? De unde este această forță uneori irezistibilă?

Să ne aducem aminte că încă de la început de făptură, Cuvîntul, Logosul a avut putere de creare. Puterea Cuvîntului lui Dumnezeu a dat naștere la „toate cele văzute și nevăzute”, căci „la început a fost Logosul, Cuvîntul”.

Dumnezeu prin creare a dat omului cuvîntul, vorbirea articulată, care a devenit mijlocul de comunicare a ființelor superioare. Acest cuvînt are și astăzi puterea de a crea imagini, de a produce hotărîri, de a determina atitudinile. El este o monedă de schimb în relațiile interumane. Schimbul de cuvinte este o practică legată de viața de fiecare zi.

Domnul Isus, vorbind despre roada inimii, amintește vorbirea ca un produs al gândirii, al activității superioare a ființei omenești, atunci cînd concluzionează în Luca 6,45 u.p. „Căci din prisosul inimii vorbește gura”.

Înțeleptul în cartea Proverbelor lui Solomon, într-o frumoasă figură de stil, compară, „un cuvînt spus la vremea potrivită, este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint” (Prov. 25,11). În această lumină, cuvîntul bun este un cadou pe care-l oferi aproapelui tău, un dar care nu te costă, însă care poate produce minuni în viața lui. Ce frumos ar fi să oferim cît mai des asemenea cadouri.

Cuvîntul Scripturilor este bogat în sfaturi privind conversația noastră. Mă gîndesc la sfatul apostolului Pavel din Efeseni 4,29: „Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură,

ci unul bun pentru zidire... ca să dea har celor ce-l aud”; sau la acela din Coloseni 4,6: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia”.

Fiecare cuvînt poartă o anumită încărcătură și anume aceea pe care i-o punem noi, așa cum poetul menționează acest fapt:

Ai spus o vorbă; vorba ta

Mergînd din gură-n gură

Va curăți sau va-ntina

Rodind sămînța pusă în ea,

De dragoste sau ură.

Asemenea ucenicilor care mergeau la Emaus, și noi pe drumul vieții dăm pe față prin rostirile noastre ce este în visteria inimii, care este prisosul ei.

Preocuparea de a aduna cugetările și maximele înțelepților arată că aceștia și-au cîștigat celebritatea, nu prin construcții impunătoare, nu prin opere de artă nemuritoare, ci prin cuvintele lor. Nu oricine știe cine a clădit un anume edificiu celebru, sau cine a pictat un tablou renumit, dar foarte mulți știu ce a spus un anume om într-o anumită împrejurare.

Mintuitorul nostru a dat cuvintele o valoare veșnică, decisivă atunci cînd a afirmat că „din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osîndit” (Mat. 12,37).

Sfîntul apostol Petru în a doua sa epistolă (1,21) face o declarație privitoare la inspirația Scripturilor, pornind de la faptul că oamenii au vorbit și Dumnezeu a declarat că acest cuvînt al lor constituie însuși Cuvîntul Său. El pune pecetea aprobării Sale pe cele ce au spus oamenii sfinți ai Săi și le încarcă cu puterea Sa (dynamis) transformatoare.

Inspirația acordă un spațiu vast acestui subiect atunci cînd ne sfătuește cu privire la ocaziile cînd copiii lui Dumnezeu se întîlnesc:

„Noi suferim pierderi atunci cînd neglijăm privilegiul de a ne aduna laolaltă spre a ne întări și încuraja unul pe altul și a sluji lui Dumnezeu. Adevărurile Cuvîntului Său își pierd atunci din însuflețirea și importanța lor pentru noi. Inimile noastre încetează a mai fi iluminate și trezite prin influența lor sfințitoare și puterea noastră spirituală scade. În legăturile noastre, ca creștini noi pierdem foarte mult prin lipsa de simpatie unul față de altul. Cine se închide în sine ca să trăiască numai pentru el, nu se află în poziția pe care Dumnezeu ar fi dorit ca el s-o ocupe. Cultivarea simțămîntelor sociale din ființa noastră ne face în stare să simțim cu alții și constituie mijlocul de dezvoltare și întărire a noastră în serviciul lui Dumnezeu.”

Dacă creștinii s-ar aduna unii cu alții, vorbind unul altuia despre lu-

birea lui Dumnezeu și despre treptătoarele adevăruri ale minturii, atunci inimile lor s-ar reînvia și ei s-ar întări unul pe celălalt” (C.H. 102-103).

Pierderile grele din cauza calității vorbirii noastre:

— Adevărurile pierd importanța și vioiciunea.

— Inimile nu mai sînt simțitoare la apelurile lor.

— Puterea spirituală scade.

Sîntem impresionat de raportul pe care ni-l oferă cartea Faptelor Apostolilor cu privire la originea numelui de creștin. Antiohia, este locul unde pentru prima oară, urmașilor lui Isus li s-a dat acest nume. De ce acolo? Și nu trebuie să uităm că în comunitatea din această localitate, Pavel a fost pregătît pentru lucrarea lui. Credințioșii din Antiohia vorbeau în toate împrejurările despre Hristos. Hristos era tema principală a conversațiilor lor, subiectul lor de predilecție, astfel încît toți le-au zis creștini (Christianis). Nu este deci de mirare că apostolul Pavel are ca subiect preferat al predicilor și teologiei sale pe Isus Hristos.

Însă ceea ce este deosebit de impresionant și semnificativ apare faptul că ultima carte a Vechiului Testament, după ce prezintă o grupă de oameni care se ceartă cu Dumnezeu, acuzîndu-L de nedreptate și de inconsecvență, continuă în versetele 16-18 din cap. 3: „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pîntesc numele Lui. Ei vor fi ai Mei zice Domnul oștirilor, imi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-L slujește”.

Conversația celor care se tem de Domnul este trecută într-o carte de amintire. De ce oare? M-am gîndit că această carte de amintire va fi păstrată pentru veșnicii. Și cînd Domnul Hristos va dori să arate pentru ce unul sau altul dintre mințuții este acolo, va cita din cartea de amintire conversația lor, care s-a ocupat de cele de sus, de nădejdea lor, de așteptarea lor după o patrie cerească. „Ei vor fi ai Mei... Și veți vedea din nou atunci deosebirea”. Am fost învățați că trebuie să fim deosebiți în înbrăcăminte, în purtare, în felul în care ne aranjăm casele, etc. Iată însă că deosebirea se dă pe față mai întîi în calitatea vorbirii și în obiectul ei.

„Îngerii ascultă cu atenție ca să audă ce mărturie, ce spunem noi lumii, despre stăpînul nostru cereesc. Conversația noastră să-L aibă

ca subiect pe El care trăiește să mijlocească pentru noi înaintea Tatălui. Cînd dăm mina unui prieten, pe buzele noastre și în inima noastră să fie laude la adresa lui Dumnezeu, Faptul acesta va îndrepta cugetele lui la Domnul Hristos.

Trebuie să ne facem ca o regulă în viață de a nu rosti un cuvînt de indoială sau descurajare. Putem face foarte mult pentru iluminarea vieții altora, și pentru susținerea eforturilor lor, prin cuvîntele dătătoare de nădejde și bucurie sfîntă". (C.H. 122).

Ce fel de vorbe ne ies din gură? Cu har, drese cu sare, care dau har celor ce le aud? sau... tîrente de răutate, careucid și distrug sufletele?

Avem harul de a fi primit o Evanghelie, o veste bună, care ne-a binecuvîntat și ne-a înfrumusețat viața spirituală. De ce n-am face și altora parte de aceste binecuvîntări? „Ce frumoase sînt pe munți picioarele celor ce duc vești bune!” Veștile

bune ale Evangheliei care sînt pline de har și de adevăr ar trebui să fie preocuparea noastră continuă.

Vorbirea este un semănat: „ce seamănă omul aceea va și secera”. „Semănătorul a ieșit să semene sămînța”. Ești un semănător la fiecare pas și semeni... cuvîntele... care poartă o încăleătură: acelea pe care o pui în ele. Poartă ele un mesaj de pace și bună învoire sau rănese și distrug?

Ce semeni? Ce ai semănat în anul care se încheie? Ai fost un aducător de vești bune? Inimile au fost înviorate de cuvintele tale? Semenii au fost înălțați în gînd și caracter?

Adaug la aceste gînduri cercetarea inspirației prin care să ne încercăm dacă sîntem în credință: „Ai cui este inima noastră? Cu cine se ocupă cugetele noastre? Despre cine ne place să vorbim? Cui închinăm noi cele mai calde sentimente și cele mai bune energii ale noastre? Dacă sîntem ai Dom-

nului Hristos; atunci cugetele noastre vor fi pline de El și cele mai plăcute sentimente se vor îndrepta către Dînsul. Atunci, tot ceea ce avem și tot ceea ce sîntem noi, vor fi consacrate Lui. Atunci vom dori să purtăm chipul Lui, să respirăm spîritul Său, să facem voia Sa, și să-I fim plăcuți în toate lucrurile” (C.H. 58).

Ce vorbe sînt acestea pe care le schimbați între voi pe drum? Cuvîntele care zidesc... vorbe care atrag, mîngîie și încurajează... exprimări ale bucuriei, optimismului sănătos și ale entuziasmului... cuvîntele de nădejde... Evanghelie... vești bune... ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint...

Aceasta să fie Evanghelia pe care o vom predica!

Pastor,
Nelu Dumitrescu
Secretar — Uniune

„CE ZIC VOUĂ ZIC TUTUROR... VEGHEAȚI...!”

(urmărire din pag. 1-a)

urmărite, și ceea ce am realizat. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru biruință și să ne recunoaștem înfringerile. Să mulțumim pentru părțile tari ale caracterului nostru și să ne îngrijim de cele slabe, pentru a putea pune stavilă slăbiciunilor de tot felul.

În viața noastră spirituală evidențiem părțile luminoase. Ce avem de spus de cele slabe? Ce avem de spus de slăbiciuni încurajate și cultivate și care rod ca o cangrenă la temelia caracterului nostru? Ce avem de spus de viața familiilor noastre, de eșecurile ei, de dorința pe care o are Dumnezeu de a se manifesta puternic prin Duhul Său cel Sfînt în mijlocul ei? Cînd venim aici a ne închina, este închinarea noastră fără cusur așa cum o cere Dumnezeu? Cînd urcăm la cor simțirea și vorbirea noastră constituie o laudă la adresa cerului? Conversațiile și simțămintele noastre unii față de alții exprimă ele iubirea divină? Trebuie să recunoaștem că adesea am fost pricină de poticnire pentru cei care căutau la noi confirmarea adevărului vestit de la amvon. Adesea închinarea noastră este ofensatoare atît la adresa lui Dumnezeu, cît și a semenilor noștri. Este sosit timpul de a da urmare chemării divine. „Fiți sfinți căci Eu sînt Sfînt”. Am convingerea că

riența binelui în viața noastră spirituală. Să nu lăsăm să treacă această favoare pe care ne-o oferă cerul.

Biserica ca un tot trebuie să rămînă ceea ce Dumnezeu a dorit ca ea să fie atunci cînd a adus-o la existență. Un grup de oameni sfinți, care lucrează pentru Dumnezeu și slava Sa.

Rolul bisericii este înalt, mult mai înalt decît îl înțelegem noi de obicei.

Biserica nu este clădirea în care ne adunăm ca să ne închinăm lui Dumnezeu. Căci biserica primului secol al erei noastre, care număra mai bine de cinci milioane de credincioși, n-a construit nici o casă de rugăciune și n-a ridicat nici o catedrală. În schimb, mai tîrziu, biserica evului mediu a înălțat catedrale uriașe ce te copleșesc atunci cînd intri în ele, dar... adevărurile simple și curate ale bisericii apostolice au fost uitate. Iubirea față de Dumnezeu și față de oameni n-a mai caracterizat pe cei ce se numeau urmași ai Domnului Hristos, așa cum fusese biserica apostolică. Nu mai laudau pe Dumnezeu în simplitatea iubirii și credinței și nu mai erau plăcuți înaintea oamenilor, ci erau... de temut.

Vorbînd despre biserica apostolică, serva Domnului spunea: „În biserica primară, creștinismul era învățat în toată puritatea lui; preceptele lui au fost date prin inspirație. Orînduirile lui nu erau co-

rupte de născociri omenesti. Biserica dădea pe față spîritul lui Hristos și era frumoasă în simplitatea ei. Po-doabele ei erau principiile cele simple și viața trăită în mod exemplar de membrii ei. Mulțimi erau cîștigate la Hristos nu prin desfășurarea de fast și savantlic, ci prin puterea lui Dumnezeu care însoțea predicarea cea simplă și clară a Cuvîntului Său” (5T/166).

„După schimbarea la față, despre ucenicii Domnului ni se spune că după scena aceea de o măreție unică și nepămînteană, 'ei au ridicat ochii și n-au văzut pe nimeni decît pe Isus' (Mat. 17,8). Aceste cuvîntele conțin secretul vieții și puterii ce caracterizează istoria bisericii apostolice. Cînd ucenicii au auzit pentru prima dată cuvintele Domnului Hristos, ei au simțit că au nevoie de El. Ei L-au căutat, L-au găsit și L-au urmat. Ei erau cu El la templu, ședeau cu El la masă, pe coasta muntelui și pe cîmp. Îl urmau, așa cum discipolii urmează pe maestrul lor, primînd zilnic de la El lecții despre adevărul cel veșnic. După înălțarea la cer a Mintuitorului, simțămîntul prezenței divine, pline de iubire și lumină, era cu ei. Era o prezență personală. Isus, Mintuitorul, care a umblat, a vorbit și S-a rugat cu ei, care le-a adresat cuvîntele de speranță și mîngîiere inimilor lor, în timp ce solia păcii era pe buzele Lui, a fost luat

la cer din mijlocul lor. Pe cind multimea ingerilor Il primea, cuvintele rostite de El au ajuns la urechile ucenicilor asigurandu-i: 'Si iată că Eu sint cu voi in toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului' (Mat. 28,20) Ei știau că acum El Se afla inaintea tronului lui Dumnezeu și că El era încă Prietenul și Mintuitorul lor; că sentimentele Lui de simpatie față de ei nu s-au schimbat. Si știau că El Se va identifica totdeauna cu nevoile neamului omenesc. Ei știau că El prezintă lui Dumnezeu meritele singelui Său, arătîndu-I rănile din palmele și picioarele Sale ca o amintire a prețului pe care l-a plătit ca să-i răs-cumpere. Și gîndul acestei realități i-a întărit ca să poată suferi pentru El. Legătura lor cu Mintuitorul era acum mai puternică decît atunci cînd Acesta era în persoană cu ei. Lumina, iubirea și puterea unui Isus Hristos cu care ei se identificaseră străluciau pe fața și în viața lor, astfel că oamenii văzin-du-i se minunau" (A.A./64-65).

Da, biserica nu este un grup de oameni „buni“. Căci pe vremea cînd Domnul Hristos era aici, pe pămînt, în trup omenesc, cei care L-au răstîgnit au fost cei „buni“, care se considerau astfel, în timp ce „cei răi“, vameșii și păcătoșii... L-au primit.

Biserica trebuie să fie un grup de oameni mintuiți ce lucrează împreună pentru Hristos și slava Sa.

Biserica trebuie să fie locul unde se alină durerile sufletești. Într-o secție de ortopedie a unui spital, o mină a scris cu multă împreună simțire pe ușa de la intrare: „Aici se alină durerile. Aici încetează durerile“. Și cînd cei accidentați ajungeau aici, nimeni nu le făcea morală. Nimeni nu-i judeca pentru că n-au fost atenți și au căzut. Nu! Aici se trata cu înțelegere și bună-tate.

Comunîitatea, biserica, trebuie să fie asemenea lor. Și în biserică uneori unii mai cad și se rănesc grav. Constituie comunitatea, biserica locul unde se alină și se pune capăt durerilor cauzate de păcat, durerilor căderii? Să nu uităm că orice s-ar întimpla, oricît de greu ar fi și oricît ar costa, oamenii nu vor înceta să meargă acolo unde sint alinate durerile. Nici un obstacol nu-i poate opri. Da... biserica (comunitatea) trebuie să fie locul unde sint alinate durerile și sint vindicate rănile. Adesea, cei „apostaziați“ sint acei credincioși ale căror dureri comunitatea n-a reușit să le aline.

Cît de minunat înfățișează inspirația divină puterea bisericii: „Biserica dădea pe față spiritul lui Hristos și era frumoasă în simplitatea ei. Podoabele ei erau principiile cele simple și viața trăită în mod exemplar de membrii ei... Secretul vieții și puterii ee a caracterizat biserica primară a fost faptul că în viața și lucrarea ei n-a văzut decît pe Hristos!“

Acum, la încheierea acestei săptămîni de rugăciune, să ne consacram cu tot ceea ce avem și sintem lui Dumnezeu. Să reinnoim legămîntul nostru cu Cel Atotputernic. Să ne cercetăm bine viața și umblarea noastră. Toți, fără nici o deosebire, să stăm între tindă și altar, înaintea Domnului și să ne legăm că vom învăța de la El blîndețea și smerirea inimii noastre, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să poată lucra înălțarea noastră. Căci El a venit să caute și să înalțe pe cei care sint gata să spună asemenea vameșului: „Doamne, fii milostiv mie, păcătosul“. Impreună cu psalmistul să rostim și noi opțiunea vieții noastre: „Vreau (imi place) să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele“ (Ps. 40,8). Căci un adevăr fundamental este acela că „în timp ce judecata de cercetare are loc în ceruri și falșii credincioși nepocăiți sint șterși din registrele cerului, pe pămînt trebuie ca poporul lui Dumnezeu să renunțe cu desăvîrșire la păcat“ (G.C./525).

Noi trebuie să înțelegem că religia lui Hristos este mai mult decît iertarea păcatelor. Ea înseamnă eliberarea de sub robia lor și umplerea locului cu Duhul Sfînt.

Avem mare nevoie de prezența cerului în viața noastră și a bise-

riicii lui Dumnezeu. Avem nevoie să ne deschidem inima Mintuitorului. Avem nevoie de o credință mai mare și o consacrare mai profundă. Avem nevoie să murim față de eu și în inima și ființa noastră să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru. Cînd vom căuta pe Domnul cu toată inima... IL VOM GĂSI... și atunci inimile noastre vor străluci de slava Sa.

Serva Domnului spune: „Cînd... vor simți nevrednicia lor și vor căuta pe Domnul în umilință; cînd se vor curăți de tot ceea ce este neplăcut inaintea Lui; cînd vor mijloci inaintea Lui pînă cînd vor ști că au căpătat iertare și pace, numai atunci Dumnezeu Se va manifesta prin ei“ (6T/51).

Atunci... urechile noastre vor auzi după noi glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el“ (Is. 30,21).

Este sosit timpul să dăm ascultare cuvîntului profetului ce ne îndeamnă: „Desțeleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă ploaie min-tuirea“ (Osea 10,12).

Pastor

Dumitru Popa

NECROLOG

— A încetat din viață, la 20 februarie a.c. fratele RADU GHENEA, membru al comunității București, Popa Tatu, în vîrstă de 88 de ani.

Și-a început drumul ascendent în viața de credință la vîrsta de 19 ani, ca membru în singura comunitate din București, la data aceea, din strada Berzei. Odată cu înființarea comunității Popa Tatu, în 1923, a slujit mulți ani ca diriginte al Școlii de Sabat, membru în comitetul comunității și presbiter cu binecuvîntare. A fost o figură proeminentă a comunității; un exemplu necontestat de credințioșie, loialitate față de Dumnezeu și biserică, un gîngăș sfătuitor al tinerilor, un înțelept mediator în probleme conflictuale. A fost respectat și apreciat de întreaga frățietate.

Serviciul de înmormîntare a fost condus de frații pastori Teodor Niculescu și Aurel Ionică.

— La 15 februarie 1987 adoarme în Domnul după o lungă și grea suferință sora Maria Pană, în vîrstă de 84 de ani, membră a comunității Peretu, jud. Teleorman.

În tinerețe se alătură bisericii advente, primind botezul în anul 1930. Se căsătorește și crește opt copii pentru care a fost o mamă bună și grijulie.

Fire optimistă, totdeauna avea un cuvînt de încurajare și sfat, fiind un sprijin de nădejde soțului și comunității.

Frații și surorile din Peretu au condus-o la locul odihnei sale pînă în dimineața învierii.

Ferice de morții care mor în Domnul.

Redacția